

கடன் கிடைக்குமா!

தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கும், தொழிற்சாலைகளுக்கும் பாங்குகள் கடன் கொடுப்பது என்பது எப்போதும் உள்ள நடைமுறை தான். இந்த நடைமுறையை ஒட்டி ஒரு தொழிலைத் தொடங்க மூல தனத்துக்காக பாங்குகளை அணுகும்போதுதான் அந்த முயற்சியின் சமையினை அறிய முடியும். இப்போது பாங்குகள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டுவிட்டிருக்கிறது. இதன் எதிரொலியாக ஒரு அறிவிப்பும் நாடாளுமன்றத்திலே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 50 ஆயிரத்துக்கோ அல்லது அதற்கும் குறைந்தோ மக்கள் தொகையுள்ள கிராமப் பகுதிகளில் உணவு தானியக் கடை, மளிகைக்கடை, துணிக்கடை, மருந்துக்கடை, மின்சார சாமான்கள் கடை போன்ற சிறு வியாபாரங்களைத் தொடங்குவோருக்கு ஸ்டேட் பாங்கு மூலம் ரூ. 1 இலட்சம் வரையில் கடன்கொடுத்து உதவி செய்யலாம் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்! இப்போதைக்கு ஆம் முடிவு கிராமப் பகுதிகளுக்கு மட்டும்தானாம்! நகர்ப் பகுதிகள் பற்றி பின்னால் யோசிக்கப்படுமாம். முடிவு என்னவோ, நல்லதாகத்தான் இருக்கிறது. முனைந்து முயலும் போது, அந்த 'முடிவு' எப்படி இருக்குமோ?

தடுக்கப்பட்டாராம்!

தமிழ் நாடு இளைஞர் காங்கிரசின் மாநில அமைப்பின் தலைவர் பதவியிலிருந்து அதன் அமைப்பாளர் குமரி அனந்தன் விலகி இருப்பதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது. அண்மையில் கடலூரில் கூடிய பிரம்மாண்டமான இளைஞர் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் சில உருப்படியான கொள்கைகளை அறிவிப்பதாகத் தான் மக்களுக்கு வாக்குறுதியளித்திருந்ததாகவும், மாநாட்டின் குழந்தை, தன்னை உவ்வாறு செய்யவிடாமல் தடுத்து விட்டது என்றும் குறைபட்டுக் கொண்டிருப்பதுடன், காங்கிரசின் இப்போதைய நிலை எந்த ஒன்றையும் முறையோடு, நெறியோடு செயலாற்றும் தன்மையிலில்லை என்றும் கூறியிருக்கிறார். அச்செய்தியில் பாவம், குமரி அனந்தன்! இப்போதாவது உண்மையை உணர்ந்தாரே, அதுவரைக்கும் நம் பாராட்டுக்கள். ஆனால் ஒன்று, இந்த இதழ், வெளிவருவதற்குள் "சரிப்படுத்தப்"பட்டாராம் பாவம், இல்லையா!

பாதுகாப்புக் கொடுத்ததோ?

இப்போதெல்லாம் மோசடி வழக்குகளில் காங்கிரசுக்காரர்களும், அவர்களின் உறவினர்களும் மக்கைது செய்யப்பட்டு வருகிறார்கள். இந்தக் கிழமை கூட காங்கிரஸ் அமைச்சராகவிருந்த மஜீத்தின் சகோதரர், ஒரு மோசடி வழக்கிலே கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். தமிழக போலீஸ், இதுபோன்ற குற்றங்களைக் கண்டு பிடிப்பதில் நிபுணத்துவம் பெற்றது என்று பேர்பெற்றதாகும். ஆனால் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர்தான் அந்தத் துணியை போலீஸ் துறை பெற்றுள்ளதோ என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. காங்கிரஸ் அரசு, இதுபோன்ற குற்றவாளிகளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்திருக்கிறது என்று கூட நினைக்க முடிகிறதல்லவா?

கம்யூனிசமா அது?

மக்களுக்கு நல்வாழ்வு வளிக்கத்தக்க முற்போக்குக் கருத்துக்கள் அனைத்துமே கம்யூனிசக் கொள்கைகள்தான் என்றால் அந்த முற்போக்குக் கருத்துக்கள் வாழ்க! வளர்க!! என்று நாளெல்லாம் உரத்துக் கூறிக்கொண்டே இருக்கலாம்போல தோன்றுகிறது. நாடு கம்யூனிசமயமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்தில் மதிப்புக் குரிய ராஜாஜி அவர்கள் இந்தக் கிழமையும் 'சுயராஜ்யா'வில் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார். பாங்குகள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டதிலிருந்து ராஜாஜி அவர்களது 'குரல்' வருந்தத்தக்க முறையிலே மாறி இருக்கிறது. ராஜாஜி அவர்களது கருத்துப்படி அரசுடைமை நடவடிக்கையின் மூலம் அல்லது ஒரு வாழ்வளிப்புத் திட்டத்தின் மூலம் கம்யூனிசம் புகுத்தப்படுகிறதென்றால், கம்யூனிஸ்டு கட்சி தனியாக, காங்கிரஸ் கட்சி, சுதந்திரக் கட்சிக்கூட மிக்

கள் நல்லுக்காக இல்லை என எண்ணிப்பார்க்க இடந்தருமே! ராஜாஜி அவர்கள் இதனை ஏற்பாரா? ஏற்கமாட்டார். ஏனென்றால் நாட்டுடைமையாகும் முறையே நல்ல 'வாழ்வளிப்பு முறை' என்பதை அவர் ஏற்கவில்லையே!

இதற்கென்ன பொருளோ?

அரசியல் சட்டம் பற்றிய தங்கள் கருத்தை வெளியிட்ட நாடாளுமன்ற பொதுவுடைமைக்கட்சி உறுப்பினர் திரு. ஏ. கே. கோபாலனும், கேரள முதல்வர் திரு நம்பூதிரிபாடும் கருத்து முரண்பாடு கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. சிலநாட்களுக்கு முன் டில்லியிலிருந்து ஏ. கே. கோபாலன், இது தொடர்பாகத் தன்னை நீதிமன்றக் கூண்டுக்குள் கொண்டுவரத் தயாரா என்று கேட்டார். அந்த நேரத்தில் நம்பூதிரிபாடு, டில்லி வர இயலாதென்றும் அறிவித்திருந்தார். இப்போது கேரள முதல்வர், "நாங்கள் அரசியல் சட்டத்தைத் தகர்ப்பது என்பது பற்றி அறிக்கையின் எந்த இடத்திலும் குறிப்பிடவே இல்லை; சிலபத்திரிகைகள் செய்தியினைத்திரித்து பிரசுரித்துள்ளன; நாங்கள் சட்டத்தை மாற்றவேண்டும் என்று தான் தெரிவித்தோம்!" என்று சட்டமன்றத்திலே கூறியிருக்கிறார். நீதிமன்றத்திற்கு வரத்தயாரா? என்று கேட்பதற்கும், 'கூறவில்லை' என்று கூறுவதற்கும் என்ன பொருளோ!

ஐயோ பாவம்!

மேற்கு வங்கத்தின் உணவு அமைச்சர், கட்சிப் பிரதிநிதித்துவம் காரணமாக அமைச்சர் பொறுப்புக்கு வந்தவர் சட்டமன்ற அல்லது மேலவை உறுப்பினராக இல்லாத ஒருவர் அமைச்சர் பொறுப்புக்கு வருவதானால், பொறுப்பேற்ற 6 மாத காலத்துக்குள் ஏதாவது தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது தேர்தல் சட்டம்! அந்த உணவமைச்சர் இதுவரையில் அப்படி ஒரு நிலைக்குத் தன்னை ஆளாக்கிக் கொள்ளாததினால் இத்திங்கள் 24-ம் நாளிலிருந்து அமைச்சர் பதவியை இழக்க வேண்டி வந்துவிட்டது! ஐயோ பாவம், மேற்கு வங்கம் என்றுதானே சொல்லவேண்டும்!

மலர் 8 | 10-8-69 | இதழ் 4

வாழ்த்தி, வரவேற்கிறோம்!

தமிழக அரசின் அமைச்சரவை, இந்தக் கிழமை மேலும் மூன்று புதிய அமைச்சர்களின் நியமனத்தோடு வில்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களது மறைவுக்குப் பிறகு 11 பேர் கொண்ட அமைச்சரவை அமைக்கப்பட்டு, பின்னர் திரு. ஏ. ஜி. அவர்களது மறைவுக்குப் பின் இப்போது 13 பேர் கொண்ட அவையாக விரிவுற்று இருக்கிறது.

புதிய அமைச்சர்களாக நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும், கழகத்தின் கொள்கை பரப்புச் செயலாளராக விருந்துவந்த என். வி. நடராசன் அவர்களும், கழக வழக்கறிஞர் கே. வேழவேந்தன் அவர்களும் அமைச்சர்களாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

புதியவர்கள் பட்டியலில் நாவலர் அவர்களது பெயர் இருந்தாலும், அவர் அமைச்சர் பதவிக்குப் புதியவர் அல்ல என்பதை நாடு அறியும். மற்ற இருவரில் என். வி. என். அவர்களுக்கு நிருவாகப் பொறுப்புக்கள் புதியது அல்ல. அதுபோலவே வேழவேந்தன் அவர்களுக்கும் இப்புதிய பதவி நிச்சயம் சுமையாக இராது என்று நம்புவதற்கு ஏராளமான சான்றுகள் உண்டு.

மிகச் சிறிய மாநிலமான பாண்டிச்சேரியை அடுத்து தமிழகத்தில்தான் இப்போது விரிவடைந்த நிலையிலும் குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள அமைச்சரவை செயல்படுகிறது. 45க்கும் மேற்பட்ட அமைச்சர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ள அமைச்சரவைகள் கூட இத்துணைக்கண்டத்திலிருந்து கொண்டுதானிருக்கின்றன!

தமிழகத்தின் மக்கள் தொகை, மற்ற மாநிலங்களது எண்ணிக்கைக்குக் குறைந்தது அல்ல வென்றாலும், குறைந்த அமைச்சர்களைக் கொண்டு சிறந்த நிருவாகத்தைத் தமிழகம் இதுவரையில் நடாத்திவந்திருப்பது தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்பாகும்.

குறைந்த எண்ணிக்கையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற வரட்டுச்சிந்தாந்தத்தைக்கொண்டிருப்பதன் மூலம் பதவிப் பொறுப்பில் இருப்போரது வேலை கடுமையை மறந்துவிடக்கூடாது. இரவு பகல் என்ற வேறுபாடற்ற முறையில் கடுமையாகப் பணிபுரிய நேரித்ததன் எதிரொலியாகவே இந்த ஆண்டில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களையும், திரு. ஏ. ஜி. அவர்களையும் நாம் இழந்து தவிக்கின்ற நிலையிலிருக்கிறோம்.

இப்போது அமைச்சரவை சிறிதே பெரிதுபடுத்தப்பட்டிருப்பதன் மூலம், அமைச்சர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த சுமைகளில் ஒரு சிறிதளவு மட்டுமே இறக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகிர்தளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அமைச்சர்கள் இதுவரையில் தாங்கள் எந்தெந்த இலாகாக்களின் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருந்தார்களோ

அந்தந்த இலாகாவை மிகத் திறம்படவே நிர்வகித்து வந்திருக்கிறார்கள். எனினும், இன்னும் குறைவான இலாகாப் பொறுப்புக்கள் மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டால், இப்போதைவிட, இன்னும் அதிக அளவுக்குத் தனி அக்கறை எடுத்து மிகத் திறம்படச் செயல்பட முடியும். அந்த வகையில் இப்போதைய பகிர்தளிப்பு, இலாகா நிருவாகம் மேலும் சிறப்புப் பெற வழியுண்டாக்குகிறது என்றறிந்து மகிழ்ச்சியடையத்தான் வேண்டும்.

நாவலர் அவர்கள் மீண்டும் பதவிப் பொறுப்புக்கு வந்து, மறுபடியும் கல்வி அமைச்சர் பொறுப்பினை யேற்றுக் கொண்டுள்ளதன் மூலம், கல்வித் துறையில் இன்னும் புதிய விருவிறுப்பினை விரைவில் எதிர்பார்க்கலாம்.

திரு. என். வி. என். அவர்களுக்கு அரசு அச்சுப் பொறுப்பும், பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களின் நலம் பேணும் பொறுப்புக்களும் தரப்பட்டிருக்கின்றன. திரு. வேழவேந்தன் அவர்களுக்கு தொழிலாளர் நலத்துறை நல்கப்பட்டிருக்கிறது. இருவருக்கும் தகுதி வாய்ந்த இலாகாக்களேயாகும். திரு. என். வி. என். அவர்கள் அச்சுத் தொழிலில் ஈடுபாடு மிகவும் உடையவர். அதன் நெளிவு சுளிவு அனைத்தும் அறிந்தவர். பிற்பட்ட சமூக மக்களுக்காக தம் காலத்தை அர்ப்பணித்தவர். அது போலவே, வழக்கறிஞர் வேழவேந்தன் அவர்களும், தொழிலாளர்களது நிலை நன்கறிந்தவர். தொழிற் சங்கங்களுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருப்பதுடன், சில தொழிற் சங்கங்களுக்குத் தலைவராகவு மிருப்பவர்.

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் பொறுப்புக்களை ஒதுக்கிய பாங்கிலிருந்து தம் திறமைக்கு மற்றுமோர் உதாரணம் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த நேரத்தில் இன்னொன்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். தமிழகத்தின் அனைத்து மாவட்டங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் தரத்தக்கவாறு அமைச்சரவை அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பது பொதுவிரும்பு பமேயானாலும், இவற்றில் இயன்ற அளவுக்கு பரவலாகப் பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கின்ற அளவுக்கே அமைச்சரவை அமைந்திருக்கிறது. ஒரு சில மாவட்டங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லையென்பதால் அம் மாவட்டம் புறக்கணிக்கப்படும் என்று கூறப்படுவதெல்லாம், அரசியல் பிரசாரமாக இருக்க முடியுமே அல்லாமல் உண்மையானதாக இருக்க முடியாது. அமைச்சராக ஒருவர் இருந்தால்தான் மாவட்ட நலம் பேணப்படும் என்பதும் தவறான கருத்தாகும். அந்தப் பகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர்களே இதற்குப் போதுமானதாகும். அதுவல்லாமல், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் அடிப்படைக் குறிக்கோளே, நாடு முழுதுமாக வளர்ச்சியும் நல்வாழ்வும் பெறவேண்டும் என்பதுதான். எனவே, கழகம் இத்தகைய பாகுபாடு ஏதும் கருதாமல் பொதுத் தன்மையோடு நிச்சயம் செய்யப்படும் என்பதை ஏற்றே தீரவேண்டும்.

இந்த நல்ல நம்பிக்கையுடனேயே புதிய அமைச்சர்களைப் பாராட்டி, வாழ்த்தி, வரவேற்கிறோம்!

துணைவேந்தரே, வருக!

கடந்த 27 ஆண்டுகளாக சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராகப் பதவிப் பொறுப்பிலிருந்த திரு. ஏ. எல். முதலியார் அவர்கள் ஓய்வு பெற்றதன் காரணமாக, இப்போது அந்த இடத்துக்குப் பல்கலைக் கழகவேந்தரும், தமிழக ஆளுநருமான திரு. உஜ்ஜல்

[16-ம் பக்கம் பார்க்க]

மொட்டைக் கடிதம்

- சிறுக்கித்

அரிமதி - தெள்ளகன்

“யோ, உங்களுக்கு லட்டர் வந்திருக்கு” என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே ஒரு கவரைக் கொடுத்து விட்டுப் போனான் ஆபீஸ் பிழுவன்.

தன் மனைவியிடமிருந்துதான் வந்திருக்கும் என்று எண்ணிய கேசவன், ஆசையெல்லாம் கண்களில் தேக்கி, ஆவல் பொங்கப் பார்த்தான் அந்தக் கவரை.

அப்போதைக்கு அந்தக் கவர், காகிதத்தால் செய்யப்பட்ட உறையாகத் தெரியவில்லை; தன் மனைவியின் கல்யாணியாகவே நினைத்தான் கேசவன்.

“என்ன மீட்டர் கேசவன்! ‘ஓய்ப்பு’ விட்டே இருந்தால் லட்டர்; வந்து ரெண்டு நாளாகவில்லை; வந்த வேலையை முடிச்சுகிட்டு இன்னிக்கோ. நாளைக்கோ போகப் போறியே; அதுக்குள்ளாறலட்டர்”

அந்தக் கேவலியும் கேசவனுக்கு ஒருவித சினுசினுப்பு இருந்தது.

“கல்யாணத்துக்குப் பிறகுதான் உண்மையான ‘லவ்லே’ உண்டாகுது என்று சொல்வாங்க; அதனால்தான் இவ, ‘லவ் லட்டர்’ எழுதித் தள்ளுரா” என்று நினைத்து மகிழ்ந்தது கேசவனின் உள்ளம்.

ஒருவகையாக அந்தக் கவரைத் தட்டிக் குலுக்கி. உள்ளேயிருக்கும் கடிதத்திற்குப் பின்னம் ஏற்படாமல் பக்குவமாகக் கவரின் முனையைக் கிழித்து, உள்ளேயிருந்து கடிதத்தை வெளியில் இழுத்தான் கேசவன்.

உள்ளேயிருந்தது கடிதமா, அல்லது கல்யாணியின் கையா என்பது போல் இருந்தது, கேசவன் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்தமுறை.

கேசவன் கடிதத்தைப் பிரித்தான் அவ்வளவுதான்; கைகள் நடுங்கின; கண்கள் இருண்டன; உதடுகள் துடித்தன, உடல் ஆடியது; உள்ளம் பற்றி எரிந்தது.

இனிப்பு என்று நினைத்து, வாயில் போட்ட பிறகு எட்டியாக இருப்பதைப்போல் இருந்தது கேசவன் நினைவு.

நல்லவேளை; அப்போது அங்கு யாரும் இல்லை; இடைவேளையில் சாப்பாட்டிற்கு எல்லோரும் போனது நல்லதாகப் போயிற்று.

“முகத்தில் அரும்பு கட்டிய வியர்வையைத் துடைக்கும் சக்தி கூட அவன் கைகளுக்கு அப்போது இல்லை.

கவரை ஒரு முறை பார்த்தான். கிழிக்கப்பட்ட கவரின் முனை ஒட்டிக் கொண்டு தொங்கியது. தன் இதயமும் ஒரு பக்கம் கிழிக்கப்பட்டது தொங்குவதாகவேபட்டது கேசவனுக்கு.

கவரைக் கிழிக்கும்போது, தன் இதயத்தையே கிழிக்கின்றோம் என்பதைக் கேசவன் அறியவில்லை.

தண்ணீரை எதிர்பார்த்துக்கிணறு வெட்டி, ‘உன் தலையைக்கொடு’ என்று உறுமிக்கொண்டு பூதமா புறப்படுவது?

வினாடிக்கு ஆயிரக்கணக்கான மைல் வேகத்தில் செல்லும் விமானம் ஒன்று தேவைப்பட்டது கேசவனுக்கு.

“இப்போதே போ! கையும் களவுமாகப்பிடி; உண்மையைத் தெரிந்து கொள்” என்று ஓலமிட்டது அவன் நெஞ்சு.

“ச்சீச், இருக்காது! என் கல்யாணி அப்படிப்பட்டவளில்லை”

“போடா முட்டாளே; அள்ளாமல் குறையுமா? நெருப்பு இல்லாமல் புகையுமா?”

“என் ரகு அப்படிப்பட்டவள் இல்லை; ஒருக்காலும் அவள் இப்படித் தவறு செய்யமாட்டாள்”

“டேடேய்; போடா; இந்தப் பூனை யும் பால் குடிக்குமானது இருக்கிறவன் தான் டா. பெரிய பெரிய அயோக்கியத்தனமானக் காரியங்களைச் செய்வான். அததின் அழகு முகத்திலே தெரியறதெல்லாம் அந்தக் காலம்”

கேசவனின் உள்ளம் போர்க்களமானது. எருமைகள் இறங்கிய குட்டையாவது கலங்காது ஒரு வேளை இருக்கும். சந்தேகம் என்னும் காட்டெருமை புகுந்த கேசவனின் நெஞ்சம் குழம்பியது

மறுமுறையும் அந்தக்கடிதத்தைப் படித்தான். எத்தனை முறை படித்தாலும் எழுத்துக்கள் தேய்ந்தா போகும்?

“ஒருவேளை... இப்படி இருக்குமோ?”

கவரைத் திருப்பிப் பார்த்தான். கேசவன் என்றதான் இருக்கிறது.

ஐயோ இனிஷியலாவது மாறி இருக்கக் கூடாதா? அதுவும் சரியாகத்தான் இருக்கிறது!

தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் இருந்தது கேசவனுக்கு.

மறுபடியும் திருப்பிப்பார்த்தான். புதுச்சேரி முத்திரைதான் இருக்கிறது!

யார் எழுதியிருப்பார்களே?

கையெழுத்தும் புரியவில்லை; முகவரியில், பெயர் ஒரு கையெழுத்தாக இருக்கிறது; மீதி ஒரு கையெழுத்தாக இருக்கிறது.

கடிதத்தில் இருந்த செய்தியைப் பற்றி இருந்தகவலை. கையெழுத்தின் மீது மாறியது.

கவலையின் வகை மாறியதே தவிர கவலை மாறவில்லை! எழுதியது யார்? எழுதப்பட்டிருப்பவை உண்மையா?

ஒரு கேள்விக்கும் விடை கிடைக்காததால், நேரம் செல்லச்செல்ல இரண்டு கேள்விகளும் எட்டியாக மாறிவிட்டன.

“போய்ட்டுவரேன் கல்யாணி, ஆபீஸ் வேலையா நெறட் ஆபீஸ் போறேன்; வர ரெண்டுநாள் ஆகும்”

“சந்தோஷமா போய்ட்டு வாங்க வேலையெல்லாம் முடிஞ்சு பிறகு பொறுமையா வாங்க. எதையாவது நினைச்சுகிட்டு ராத்திரிக்கே திரும்பி டாதிங்க; கிணத்து தண்ணீரை வெள்ளன் கொண்டுபோகாது.”

இந்த நேரத்திலா கேசவனுக்கு இந்த நினைவு வரவேண்டும்.

‘பொறுமையா வாங்க... பொறுமையா வாங்க என்று சொல்றதெல்லாம் இதுக்காகத்தானே; எதையாவது நினைச்சுகிட்டு ராத்திரிக்கே திரும்பி டாதிங்கன்னு சொல்லிய தெல்லாம் ஈன நினைப்போடுதானே?’

ஐயோ! ஐயோ! என்று கேசவனின் உள்ளம் பதறித் துடித்தது

“ஒருநாள் டேய் ரகு. ஜிப்பா போடாதே டா நீ; நல்லாயில்லே; ஏற்கனவே நீ ரொம்ப அழகு; இதுல ஜிப்பா வேறையா.”

கேசவன் விளையாட்டாகத்தான் சொன்னான்.

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

தீம்படி

வெற்றியுரி செல்ல....

மருத்துவ விடுதிக்கு உன்னை அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன், வருகிறாயா? ஒவ்வொரு அண்ணன் உன் உடன் பிறந்தானே, புதிதாகக் கட்டிய மாளிகை, மணம்பரப்பும் மலர்வனம், அருவிக்கரை என்பன போன்ற இடங்களுக்கு அழைத்துப்போய்க் காட்டுவார்கள்—எனக்கும் ஒரு அண்ணன் இருக்கிறானே. மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துப் போகிறேன் என்று கூறட, என்று கூறிக் கோபித்துக்கொள்ளாதே சோகமடையாதே! காரணம் இருக்கிறது, உன்னை அங்கு அழைத்துச் சென்றிட. வா, தம்பி, வா!

அதோ பார்! பாவம்! உடலெங்கும் புண்! உடனிருந்து அவனுக்கு உபசாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறே, அண்ணன்போல! அவர் எதிர்விட்டுக்காரர், அண்ணன் அல்ல! துடித்துக்கொள் இடமே.

பயப்படாதே, மகனே! பயப்படாதே! ஆபத்து இல்லை என்று மருத்துவர் கூறுகிறார், பயம் இல்லை, உனக்கு ஒரு குறையும் நேரிடாது! கொஞ்சம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு வலியைப் பொறுத்துக்கொள்—என்று கனிவுடன் கூறிக்கொண்டே, தனும்பும் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்கிறார்கள் ஒரு அம்மையார் அவர்கள் அவன் தாய் அல்ல!

உடனே இங்கே அழைத்து வந்து நல்லதாயிற்று! பைத்தியக்காரத்தனமாக எண்ணெய் தடவலாம், பாசிலை வைத்துக் கட்டலாம் என்று இருந்துவிட்டிருந்தீர்களானால், இந்நேரம் 'ஜன்னி' பிறந்து மிகமிக ஆபத்தாகிவிட்டிருக்கும். இப்போது ஒரு பத்து நாள் படுக்கையில் இருக்கவேண்டும், அவ்வளவுதான், உயிருக்கு ஒரு துளியும் ஆபத்து இல்லை—என்று உள்ளன்புடன் பேசுகிறார், டாக்டர் அவர் வழக்கமாக வாங்கும் கட்டணத்தை வாங்காதது மட்டுமல்ல, அவரே பணம்போட்டு வாங்கிக் கொடுத்ததுதான், தட்டில் இருக்கும் பழம், மேஜை மீது இருக்கும் வலிவளிகளும் பானம், எல்லாம்! டாக்டர், இந்த இடமே அழைத்து நீண்ட நாளாகப் பழக்கமானவரல்ல—முதல முதலாகத்தான் சந்தித்தார்!! தெரிசிறது அண்ணா! தெரிசிறது. இவர் யாரோ சீமான விட்டுச் செல்லப்பினான், அதனால்தான் அனைவரும் இவ்வளவு கனிவு காட்டுகிறார்கள் என்று சொல்லாத தோன்று கிறதல்லவா!

இதோ! இந்தத் தனி அறைப் பக்கமாகப் போகலாம் வா, தம்பி!

உஸ்! பேசாதே! மெல்ல நட!—என்று உத்தரவிட்டுக்கொண்டு நிற்கிற இந்த ஆசாமிக்கு, மாதம் அறுபது ரூபாய் சம்பளம்! அதோ இரண்டு நாட்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள்—என்னவென்று கவனிப்போம்.

"வாடி, விவி! இனி நீ போய் அந்தச் சனியனைப் பார்த்துக்கொள். எனக்குத் தலைவலிகிறது. கண்ணாய்."

"கிரேஸ்! எனக்கு மட்டுமே வேதனையாக இருக்காதா? என்ன சொல்லுகிறது கிழம்?"

"யார் பேசினார்கள் அதனிடம்! அருகே நெருங்கினாலே, குமட்டலல்லவா எடுக்கிறது, ஒரே நாற்றம்."

இதுதான் காரணம் இருவேறு நிலைக்கும்!

“டாக்டர், என்ன சொல்கிறார்?”

“அவர் ஒன்றும் சொல்லுவதில்லை, வருகிறார், மருந்து பூசுகிறார், கட்டுகிறார்கள். கிழம், இளிக்கிறது. இன்னும் எத்தனை நாள் ஆகும் என்று கேட்கிறது. நானென்ன ஜோதிடனா? என்று அலட்சியமாகப் பதில் அளிக்கிறார் டாக்டர்.”

“நல்ல வேலை செய்தார்! ஆமாம், இந்த ஆசாமியிடம் யார்தான் முகம் கொடுத்துப் பேசுவார்கள்.”

விஸியுடன் தம்பி, நாமும் உள்ளே எட்டிப் பார்க்கலாமா? அதோ பார்! உடலிலே பல இடங்களிலே புண்! ஆசாமிக்கு வலி அதிகம்தான். முகத்திலே பார், சவக்களை என்பார்களே, அப்படி இருக்கிறதல்லவா?

மேலே மின்சார விசிறி இருந்தும், பக்கத்தில் நின்ற படி மயில் விசிறி கொண்டு வீசிக்கொண்டு நிற்கிறானே அவன் பாயம், நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பன்—நாய் பிழைப்புத்தான்! இருந்தாலும் என்ன செய்வது! என்று சகித்துக்கொண்டு ஊழியம் செய்கிறான்.

இதோ அந்த அலங்கார ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டு இருப்பவன், படுக்கையில் உள்ளவருக்கு மருமகன். எப்படி இருக்கிறது என்று விசாரித்துவிட்டுப் போகத்தான் வந்தான். இப்போது அவன் கரத்தில் இருப்பது ஒரு கதைப் புத்தகம்—படத்தைப் பார்த்து இரசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

தம்பி! இந்த ஆசாமிதான் உண்மையில், சீமான்! முதலில் கண்டோமே அவன் அன்றாடம் உழைத்துப் பிழைப்பவன்—பாட்டாளியாக இருப்பதால் பராயாகாமலிருப்பவன்! தனி அறையில் உள்ள தனவான் இரும்பு வியாபாரத்தால் கொழுத்தவர்—பெயர் தங்கப்பர். பாட்டாளியாக இருப்பவன், இரும்புப் பட்டறையில் வேலை செய்பவன், பெயர் ஆண்டியப்பன்.

ஆண்டியிடம் இவ்வளவு அன்பு காட்டுகிறார்கள்—உடன் இருப்போர், மருத்துவர், அனைவரும்.

சீமான் தங்கப்பரிடம் மருத்துவரும் மருகரும், பணியாளும் பாங்கியரும், அனைவரும் அருவருப்புக் காட்டுகின்றனர்.

தங்கப்பர், மருத்துவ விடுதிக்கு ஆயிரக் கணக்கில் நன்கொடைகூடத் தரக்கூடும்—வசதி உண்டு,

ஆண்டிக்கு, பழவகையே டாக்டர் தம் செலவில் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

காரணம் என்ன, இந்த நிலைமைக்கு? எண்ணிப் பார்!

இதிலென்ன சிரமம்? இந்த மருத்துவ விடுதி ஏழைக்கு இரங்கும் நெஞ்சம் படைத்தவர்களால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது, செல்வச் செருக்கர்களைச் சீந்துவதில்லை; சரியான முறைதான்—நல்லது... என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறப்போகிறாய். தம்பி! இங்கு நீ கண்ணும் இந்தப் போக்குக்குக் காரணம், இது அல்ல. இது மட்டுமல்ல.

படுக்கையில் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆண்டியப்பன், உடலில் தீப்புண்கள் ஏற்பட இருந்த காரணம் வேறு—சீந்துவாரற்றுச் சாய்ந்து கிடக்கும் அந்தச் சீமாண்டிய உடலிலே நாண்புடும் புண்களுக்குக்

காரணம் வேறு—இந்த இருவேறு காரணங்கள் தான், இருவேறு விதமான மனப்பான்மையை, காண்போருக்கும் உடன் இருப்போருக்கும் உண்டாக்கிவிட்டிருக்கிறது.

ஆண்டியின் உடலில் ஏற்பட்டுள்ள தீப்புண்களைக் காணும்போது, ஐயோ பாவம். — என்று இரக்கம் கலந்த குரலில் கூறுகிறார்கள்—சீமான் தங்கப்பன் உடலில் உள்ள புண்களைக் கண்டதும், “சனி! கண்ணாவி!” என்று அருவருப்புடன் பேசுகிறார்கள்.

ஆண்டி உழைத்து அலுத்த நிலையில் தன் குடிசைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்—இருட்டும் சமயம். ஐய்யோ! என்ற கூக்குரல் கேட்டது, தெருக் கோடியில் ஒரு வீடு, தீப்பிடித்து எரிந்துகொண்டிருந்தது—பலர் பதறினர்—தண்ணீர் இறைத்தனர்—பணைவாரி வாரி வீசினர். ஒரு மூதாட்டி, தலைவிரி கோலமாக நின்றுகொண்டு, “ஐயோ! குழந்தை, தொட்டிலில்..... தொட்டிலில் குழந்தை...” என்று கதறி நிற்கக் கண்டனர் பலரும். பெருநெருப்பாகிவிட்டது வீடு—உள்ளே நுழைய யாருக்கும் துணிவு இல்லை. உள்ளே ஓட முயன்ற மூதாட்டியை மட்டும் தடுத்து நிறுத்திவிட்டனர். ஆண்டி வந்தான்—அலறல் கேட்டான்—உள்ளே, குழந்தை, தொட்டிலில்—என்ற மூன்றே வார்த்தைகள் தான்—எதிரே பெரு நெருப்பு—பாய்ந்தோடினான் உள்ளே!

ஐயோ! ஐயோ! என்று அலறினர்—ஆண்டியின் காதில் மூதாட்டியின் குரலொலி தவிர, வேறு எதுவும் விழவில்லை.

இரண்டோர் விநாடியில் ஆண்டி, குழந்தையுடன் ஓடிவந்தான் வெளியே! குழந்தையை ஒரு பெரிய சாக்குப் போட்டு மூடி இருந்தான்—குழந்தை பிழைத்தது! ஆண்டியின் உடலெல்லாம் தீப்புண்!

சீமான் தங்கப்பன் தன்தோட்டத்தில் குடிசை போட்டுக்கொண்டு குடியிருந்து வந்த குற்றேவல்கார முனியனை, பக்கத்து ஊருக்கு ஒரு வேலையாக அனுப்பி விட்டு, பசுமாடு இளைத்துவிட்டதே, சரியாகத் தீனி போடுவதில்லையா? என்று அதிகாரம் பேசும் பாவனையில் இரவு எட்டு மணிக்குமேல் குடிசைக்குச் சென்று, “சத்யத்துக்குப் பொதுவாக நடக்கிறோம் எஜமான்! சாமிசாட்சியா, பசுவுக்குச் சரியானபடி தீனி போடுகிறோம் எஜமான், சந்தேகப்படாதீங்க” என்று சமாதானம் கூறிய குப்பியை...! பசுமாடு, அவள் போட்ட கூச்சலில் மிரண்டு, கட்டு அறுத்துக்கொண்டது—சீமான் அதனிடம் சிக்கிக்கொண்டான்—அன்றாடம் தீனிபோட்டு அன்புடன் பராமரிக்கும் குப்பியின் கற்பைக் காப்பாற்றும் கடமையை அந்தப் பசு மேற்கொண்டது—சீமான் உடலிலே புண் இந்த வகையில் ஏற்பட்டது!

ஆண்டியிடம் அனைவரும் அன்பு காட்டுவதற்கும் சீமானிடம் அருவருப்பு அடைவதற்கும் இப்போது காரணம் விளக்கமாகி விட்டதல்லவா! இந்த விளக்கம் பெறத்தான், நாம் மருத்துவமனை வந்தோம். இனி வா, தம்பி. வேறேர் காட்சி காண்போம்.

விளக்கம் சரி, அண்ணா! ஆனால் இப்போது இந்தக் காட்சியும் அது அளித்திடும் கருத்துரையும், என்ன

கமலாம்பிகையைக் கண்டாயோ தம்பி!

காரணத்துக்காக, என்று இப்போது கேட்கவேண்டாம்—மற்றோர் காட்சியையும் பார்த்துவிட்டுப் பேசுவோம்.

அதோபார், ஏழ்மையாலும் அடியோடு அழித்திட முடியாத அழகும் அதற்குப் பெட்டகமாக விளங்கும் இளமையும் கொண்ட பெண் மயில்!! பொன்னகை ஒன்றுகூட இல்லை—அந்தப் புன்னகை ஒன்று போதாதா என்று அவளைத் தன் குடும்ப விளக்காகப் பெற்ற குணவான் கூறிக் களிப்படைகிறான் போலும். ஆடையிலே அழுக்கு! கூந்தலில் நெய் இல்லை! ஆனால் கண்களிலே ஓர் கனிவு கவர்ச்சி அளிக்கிறது. போனமாத வாடகை பாக்கிக்காக 'மூக்குத்தி'யை மார்வாடியிடம் விற்று விட்டு பத்தரை ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு செல்கிறான் அந்தப் பாவை. கலியாணத்தன்று அவள் அத்தை வீட்டார் கொடுத்த இரவல் நகையைப் போட்டு அலங்கரித்துக்கொண்டு, எடுத்த போட்டோ படத்துக்கு கண்ணாடி போட எண்ணினாள்—அதற்கு இரண்டு ரூபாய் கேட்டான் கடைக்காரன்—அவ்வளவுக்குச் சக்தி இல்லை என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பினாள். மடியில் இருக்கிறது படம்! வயிற்றிலே தவழ்கிறது செல்வம்!!

"லட்சுமி! எங்கேடிம்மா போய்விட்டு, வர்றே?"

"மார்வாடி கடைக்குத்தான் மாமி"

"எதை வித்துப் போட்டு வந்தாட்டே?"

"மூக்குத்தியை....."

"அடி வும் தொலைஞ்சுதா....."

"மூக்குத்தி போனா என்ன மாமி! மூக்கு, இருக்கு தேல்லோ....."

"போடி. போக்கிரிப் பெண்ணே! மூக்கு இருக்கு தாம், மூக்கு! இருக்கு, மூக்கும் முழியும், ராஜாத்திக்கு இருக்கிறது போலத்தான் இருக்கு, இருந்து? தரித்திரம் பிடுங்கித் திங்குதே..."

"அ த னு லே என்ன மாமி! நகைபோட்டாத் தானு....."

"உன்னோடு யார் பேசுவாங்க...அதிசமாக எதுவும் வேணும்...மூக்குத்தி, காதுக்குக் கம்மல்...கையிலே ஒரு இரண்டு வகை....."

"சமுத்தமட்டும் என்ன குத்தம் செய்தது, மாமி. இரண்டு 'வடம்' செயின் போடக் கூடாதா அதுக்கு....."

"குறும்புக்காரப்பொண்ணு. அதெல்லாம் போட்டா பதினாயிரம் கண்ணு வேணும் பார்க்க என்பாங்களே, அப்படி இருக்கும். உம்! பகவான் அழகைக் கொடுத்தாரு, அதுக்கு ஏத்த அந்தஸ்து கொடுத்தாரா..."

"போ மாமி! எத்தனை யுன்னுதான் அவரும் கொடுப்பாரு....."

சிரித்துக்கொண்டே செல்கிறாள் செல்லாயி!

"அவட்சணம்னா, சொல்லி முடியாது. டோய்! அட்டைக் கருப்பு! மாறுகண்ணு! உதடு, தடிம்மனா, என்னமோபோல இருக்குது. காது, துளிண்டு, எலி காது போல.....செச்சே! இராத்திரி வேளையிலே, பார்த்தா, பயமே வந்துவிடும். அந்தச் சனியனுக்குக் குரல் இருக்கு பாரு, அசல் ஆந்தையேதான்....."

செல்லாயி புருஷன், தம்பி, இதுபோலப் பேசுவது மெகானிக் மாதவனிடம் பேசுகிறான். பாரைப்பற்றி இந்த வர்ணனை தெரியுமோ? தன் எஜமானருக்கு வந்துள்ள மருமகப் பெண்ணைப்பற்றி. செல்லாயி புருஷன் சிகப்பண்ணனுக்கு, மோட்டார் ஓட்டும் வேலை மோட்டோர் வீட்டில்!!

அந்த மருமகன் அவ்வளவு அவலட்சணம் என்னுனே, வா, போய்ப் பார்ப்போம்.

இதோ இதுதான், மோட்டோர் மாளிகை!

ஊஞ்சலில் தெரிகிறதா, உருவம்...மூக்கும் முழியும். கையும் காலும், சரியாகத் தெரியவில்லையே என்கிறாயா, தம்பி, தெரியாது. எல்லாம் சேர்ந்துதான் ஒரு மாமிசப் பிண்டமாகத் தெரிகிறதல்லவா—மோட்டோர் மருமகன் கமலாம்பிகையைக் காண்கிறாய்.

கூடவே நீ காண்பது என்னென்ன தெரியுமா, தம்பி, அதை மறந்துவிடாதே!

காதிலே மூவாயிரம் ரூபாயில் வைரத் தோடு! தலைச்சுடையில் ஆயிரத்தைநூறு ரூபாய் பெறுமான முள்ள வைரத் திருகுபில்லை. மூக்குத்திகள் பச்சை இரண்டாயிரம்! கழுத்திலே புரளும் தங்கமும் வைரமும், பத்தாயிரத்துக்குமேல் பெறுமானமுள்ளது! இடுப்பில் காணப்படும், ஒட்டியாணத்தைச் செய்யும்போது 'பத்தர்' வீட்டிலே, ஒரே சிரிப்பு—இது என்ன இடும் புக்கா, அல்லது நெல்கொட்டும் குதிருக்கா என்று கேட்டுக் கேலி செய்து, வீட்டார் சிரித்தார்கள்! கல் இழைத்தது! மயில் தெரிகிறதா? அருமையான வேலைப் பாடு ஆரூயிரம் மதிப்பிற்குரியன. காலில், கமலாம்பிகா அணிந்திருப்பதை, அவர்களாலும் காணமுடியாது நாமும் பார்க்க முடியாது; ஆடை தரையிலே புரளுவ தால், நகை மறைந்துகிடக்கிறது நமக்குத்தெரியவில்லை! கமலாம்பிகாவின் உடல் அமைப்பு பாபம், குனிந்து, தன் காலில் உள்ளதைக் காணவிடவில்லை! ஆபரணச் சூழல்தாங்கி, தம்பி இந்தக் கமலாம்பிகா!

செல்லாயிக்கு மூக்குத்தியும் இல்லை—முகம் செந்தாமரையாக இருக்கிறது.

கண்ணச் சகிக்கவில்லை இந்தக் கமலாம்பிகையை—பூட்டியிருக்கும் நகைகளின் மதிப்பு மட்டும் பலப் பல ஆயிரம்!

இந்த அவலட்சணத்துக்கு இவ்வளவு நகை இருக்கிறது! நகைகளின் அழகே பாழாகிறது, இந்தச் சனியன் மேலே பூட்டியதும். மரத்தாலே பாவைசெய்து, பூட்டி வைத்தால் கூட, இந்த நகைகளைப் பார்க்க இலட்சணமாக இருக்கும், என்றுகூடப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்!

மூக்கும் முழியும் ராஜாத்திபோல இருக்கிறது, செல்லாயிக்கு; மூக்குத்திக்குக்கூட வழிஇல்லை!

இதோ, மூலைக்கோயில் காளி உருவாரம் போலக் காணப்படும் கமலாம்பிகையின் உடலிலே ஆபரணச் சூழல்!

தம்பி! செல்லாயி, கமலாம்பிகை—இருவரில் யாரைக் கண்டதும், முகம் மலரும் சொல்லு.

ஆண்டி—தங்கப்பன் மருத்துவமனையில்!

செல்லாயி—கமலாம்பிகா அவரவர் மனையில்!!

இந்தக் காட்சிகளை, ஏன் நான் காணச்சொன்னேன் தெரியுமா?

உவமைகள் சொன்ன உண்மை இதுதான்!

தம்பி! நமது முன்னேற்றக் கழகம், தீப்பிடித்துக் கொண்ட குடிசைக்குள்ளே தீமாத நுழைந்து, தொட்டிலில் இருந்த குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து காப்பாற்றியதால், உடலெங்கும் தீப்புண் ஏற்பட்டு, மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டு அனைவராலும் அன்புடன் பராமரிக்கப்பட்டுவரும் ஆண்டியப்பன்!

வாடகை பாக்கிக்காக மூக்குத்தியை மார்வாடிக் கடையிலே விற்றுவிட்டு வீடு திரும்பும், அழகி செல்லாயி போல என்றும் சொல்லலாய் காங்கிரஸ், கமலாம்பிகை போல ஆபரணச் சமைதாங்கியாகக் காட்சி அளிக்கிறது! நம்மை, செல்லாயி போல மூக்கும் முழியும் பார்த்தால் ராஜாத்தி போல இருக்கிறது என்று நல்லமனம் படைத்தோர் பாராட்டத்தான் செய்கிறார்கள். கமலாம்பிகையின் உடலில் புரளும் நகைகளைப் பார்த்தவர்கள், இந்த அவலட்சணத்துக்கு இவ்வளவு ஆபரணச் சமை கிடைத்திருக்கிறது என்று அருவருப்புடன் பேசுவது போலத்தான் இன்று, பொதுமக்கள், காங்கிரஸிடம் உள்ள பண்பலம், பற்றி அருவருப்புடன் பேசுகிறார்கள்.

இந்தக் கருத்தை எடுத்துக் காட்டவே நான் உனக்கு இந்த இருவேறு காட்சிகளைக் காட்டினேன்.

ஆபரணச் சமைதாங்கியாக உள்ள கமலாம்பிகையின் மாளிகையில் வேலை செய்து பிழைக்கும் சிகப்பண்ணை அல்லவா. அந்த மாது இருக்கும் அவலட்சணத்தை எடுத்துக் காட்டி அருவருப்பாகப் பேசுகிறான்—அதுபோன்றே காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆட்சியினால் அவதிப்பட்டுவரும் மக்கள், அந்தக் கட்சியிடம் குவிந்து கிடக்கும் பண்பலத்தைக் கண்டு அருவருப்புடன்தான் பேசுகிறார்கள். செல்லாயி விஷயத்தில் ஆதரவு காட்டிப் பேசுவது போலத்தான், பண்பல மற்ற நமது கழகத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றனர்.

ஊழல் மிகுந்த ஆட்சி, உதவாக்கரைத் திட்டமிடும் ஆட்சி முதலாளிக்குச் 'சலாமிடும்' ஆட்சி, வெளிநாடுகளில் கடன்படும் ஆட்சி அடக்குமுறை அழித்துவிடும் ஆட்சி,

என்று அடுக்கடுக்காக, அருவருப்புடன் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் அவலட்சணத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்; எனினும் இறுதியில் ஒருபெருமூச்சுடன் இவ்வளவு அக்ரமம் செய்த ஆட்சிதான் என்றாலும், தேர்தலில் மக்களை வகையவைப்பதற்குத் தேவையான பண்பலத்தை மகிபோலப் பெற்றிருக்கிறதே, பாபம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார், ஓபாது உழைக்கிறார்கள், உள்ளன்புடன் பாடுபடுகிறார்கள், ஏச்சும் பேச்சும் இழிமொழியும் பழிச்சொல்லும் வீசப்படுகிற போதும் தாங்கிக்கொண்டு பணியாற்றுகிறார்கள். எனினும் தேர்தலில் ஈடுபடுவதற்குத் தேவையான பண்பலம் இல்லையே— ஏராளமான செலவு இருக்கிறதே, எப்படிச் சமாளிக்க முடியும் என்றுதான் பேசிக்கொள்கிறார்கள். நமது கழகத்தோழர்களிடையே கூட இந்தப் பேச்சு எழக் கேட்டிருக்கிறேன்.

தம்பி! ஆண்டியப்பனைப் பார்த்தோமல்லா! அதுபோலத்தான், மகக்குக் கையிலே போதுமான, புணவசதி இல்லாதிருக்கலாம், ஆனால் நாம், பொது மக்களிடம் ஆற்றிவரும் பணி வீண்போகப்போவதில்லை; அவர்களிடம் பணம் இல்லை, எனவே, செலவுக்கு

அவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாகாது! நம்மாலானதையெல்லாம் நாம் செய்துதர வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன், தூயதொண்டுக்கு துணைநிற்க வேண்டும் என்ற நல்ல மனம்படைத்தோரெல்லாம் முன்வரத்தான் செய்வார்கள்.

தம்பி! அரசியலில் அதிலும் தேர்தல்கால அரசியலில், பணத்துக்கு இருக்கிற செல்வாக்கையும் கண்டிருக்கிறேன்! பண்பலத்தையும் சுக்குநூறுக்கக் கூடிய மக்கள் சக்தி வீறுகொண்டெழுந்ததையும் பார்த்திருக்கிறேன், எனவே நான், நமது கழகத்துக்குப்போதுமான தேவையான பண்பலம் இல்லை என்பதுபற்றி எண்ணு மலமில்லை, சில வேலைகளிலே ஏக்கம் கூட அடைகிறேன், ஆனால் உல்லாசம் சொல்லுவதிலே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன், மனம் உடைந்துபோகவில்லை—அந்த நிலை ஏற்படவிடக்கூடாது என்று நமது கழகத்தோழர்களும் ஆதரவாளர்களும் ஆண்டியப்பனுக்கு இலவசமாக மருத்துவமும் பார்த்து, பழம் பண்டமும் வாங்கித் தந்த டாக்டர்போல, பரிவுடன் நடந்துகொள்ளச் காண்கிறேன்.

சென்ற கிழமை சென்னை மூலக் கொத்தளம் வட்டாரத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், தேர்தல் நிதி 100 ரூபாய் தருவதாகச் சொன்ன நமது தோழர்கள் 50 மட்டுமே கொடுத்தனர்—எனக்கு பேச்சு எழவில்லை அதனை நான் கூட்டத்திலேயே குறிப்பிட்டுக் கூறினேன்—பெருமையும் நம்பிக்கையும் கொள்ளச் செய்யும் சேதி கேள் தம்பி—நான் சிறந்தளவு சலிப்புடன் பேசுவது கண்ட தோழர்கள் கூடிக் கலந்து பேசி, என்னிடம் தெரிவித்தனர், இந்த வட்டாரத்தின் சார்பாக நமது நண்பர் துரைராஜ் அவர்கள் ஆயிரம் ரூபாய் தேர்தல் நிதி அளிக்க இசைந்திருக்கிறார்—என்று கூறினர். மகிழ்ந்தேன்! கூட்டத்தில் இதனை அறிவித்தேன்—அப்போது மக்கள் அந்தச் சந்தோஷச் செய்தியை எத்துணை ஆர்வத்துடன் வரவேற்றனர் என்பதைக் கண்டு நான் பூரித்துப்போனேன்! பழம் வாங்கி வந்து தந்ததும் ஆண்டியப்பன் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பான்—அஃ போலானேன்!

நமது கழகத்தின் வரலாற்றிலே, மிக முக்கியமான கட்டம் இந்தத் தேர்தல்.

நம்மைச்சுற்றி நச்சு நினைப்பினர் ஏவிவரும் பொச்சரிப்புகள் கொஞ்சமல்ல. நம்மைப்பற்றி, நடமாடவிடும் சிந்தனைகளின் அளவும் அதிகம், வகையும் பலப்பல, ஒரு முகாம் இருமுகாமிவருந்து மட்டுமல்ல, பல்வேறு முகாம்களும் மும்முரமாக இந்தத் திருத்தொண்டில் ஈடுபட்டு, தத்தமது முழுச் சக்தியையும் பயன்படுத்துகின்றன. இதை நான் எதிர்பார்த்ததுண்டு எனதிலே வழி விடுவார்கள் என்று எண்ணிடும் ஏமாளியா, நாம்; அல்லவே!

பொதுவாழ்வுத் துறையில் புதியவர்கள் என்று அலட்சியமாக பேசுவது மட்டுமல்ல. புகக்கூடாதவர்கள் என்று வெறுப்புடன் பேசுவோர் நிரம்பிய நிலையை நான் அறிவேன். அவர்கள், நாம் ஈடுபடும் இந்தத் தேர்தல் முயற்சியில், முதல் கட்டத்திலேயே தடுத்து நிறுத்தி தகர்த்து அழிக்காவிட்டால், ஒருமுறை 'உள்ளே' போக இடமளித்துவிட்டால், பிறகு, அந்தக் கழக உளர்ச்சியைத் தடுக்க முடியாது என்ற திகில் கொண்ட நிலையில், முதல் முயற்சியையே, முழுப்பலம்

பகைவர் கணக்கு பழுதுற்றுப் போனதே!

கொண்டு தாக்கி முறிவடித்தாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பணியாற்றுவார் என்பதை எதிர்பார்த்தவனே! நான் இப்போது காணும் நிலைமை நான் எதிர்பாராததுமல்ல, என்னைத் திருக்கிடச் செய்யக் கூடியதுமல்ல, என் நிலையே அது என்றால், தம்பி, எனக்கு அன்பும் ஆதரவும் அளிப்பதன் மூலம் ஆற்றலைத் தரும் உன் நெஞ்சு உரத்தை விளக்கவா வேண்டும?

ஒன்று நான், காண்கிறேன்! எனக்கே உள்ளத்தில் ஓர் சாந்தியும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது; நமது கழக வரலாற்றின் ஒவ்வோர் கட்டம் தெரியுமபோதும் நாம் அதனைக் கடந்து செல்ல முடியுமா, அல்லது பயணம் அந்த இடத்துடன் நின்று போகுமா என்ற ஐயப்பாடு—எனக்கோ உன்போன்ற எண்ணற்ற தம்பிக்கட்கோ அல்ல—எனக்கு ஏற்படுவதுண்டு! ஆனால், நாட்டிலே, தம்பி, நீ நற்பணியாற்றி அதன் மூலம் திரட்டித் தரும் ஆற்றல், என் ஐயப்பாட்டினை துரத்தி அடிக்கிறது, அச்சத்தை அயர்வைப் போக்குகிறது, வெற்றி முரசு ஒலிக்கிறது; ஒவ்வோர் கட்டத்தின் போதும்

இதனை, நான், நமது கழகத் துவக்கத்திலிருந்து காண்கிறேன்.

பெரியாருடைய திருமணத்தால், மனதிலே பேரிட விழந்த நிலை பெற்று, குருசாமியார் ஒடோடி வந்து, என்னைப் பிடித்திழுத்து கச்சையை வளந்து கட்டிவிட்ட நாளிலிருந்து, இன்று என் செயலை, பிச்சுப்பினை விளையாட்டு என்று எண்ணிக்கொண்டு எச்சில் துப்புக்கிரே, இந்த நாள் வரையில், ஒவ்வோர் கட்டத்திலும், நான் இந்த கவர்ச்சியூட்டும் உண்மையைச் சந்திக்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்—என்று பெயரிட்டுக் கொண்டு, முன்பு போலவே நாம் தொடர்ந்து பணியாற்ற வேண்டும்—என்று, சென்னை முத்தியாலுப் பேட்டையில் ஓர் இல்லத்தில் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்தியபோது நான் சொன்ன சொத்தில், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களிலிருந்து பொறுமைக்கு இருப்பிடம் எனத்தரும் நமது பொதுச்செயலாளர் வரையிலே கொதித்து எழுந்து கோபம் கொப்பளிக்கும் நிலை பெற்று, நாம் ஏன் பெயர் மாற்றிக்கொண்டு போக வேண்டும், நமக்குத்தான் ஜனநாயகமுறைப்படி பழைய பெயர் சொந்தம் என்று வாதாடிய காட்சி இப்போதும் நான் காண்கிறேன்.

அன்று நாம் இந்த அளவிலும் வகையிலும் வளருவோம், பொதுவாழ்வுத் துறையில் இந்தவிதமான நிலை பெறுவோம், ஒரு பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபடும் கட்டம் காண்போம் என்று எண்ணியவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கமுடியும் என்று எண்ணுகிறீர்கள்! ஆனால் அந்தக் கட்டம் காண்கிறோம், காண்பாய்! காண்பாய்! மூடா, கேள், என் ஆருடத்தை! இதுதான் நீ காணப்போகும் கடைசிக் கட்டம் என்று மனக்கசப்பு முற்றிவிட்ட காரணத்தால் பகை பேசும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்ட சிலர் கூறுகின்றனர். தம்பி! நான் என் வரையில் பேசுவதானால், இதனைக் கூறுவேன்; இது கடைசிக் கட்டம் ஆகிவிட்டால் கூட நான் கவலைப்படமாட்டேன்; ஏனெனில் இவர்கள் 'ஆருடம்' பலிக்கத்தக்கதானால், நான் இந்தக் கட்டத்தையே கூட எட்டிப் பார்த்திருக்கக் கூடாது. இந்தக் கட்டம் அளவுக்கு 'ஆயுள்'—இவ்வளவு ஆருடத்துக்குப் பிறகும் இருந்ததல்லவா என்று கூட எண்ணி மகிழ்ச்சி கொள்வேன். என் சுபாவம் அப்படிப்பட்டது. ஆனால் கழகத்தின் சார்பில் பேச

ுகறேன்—ஆருடம் முன்பு பலித்ததில்லை, இம்முறையும் பலிக்காது! தம்பி! ஒவ்வொரு கட்டமாக நினைவிலே கொண்டு வந்து பார், நான் கூறுவதன் உண்மை தெரியும்! எத்தனை எத்தனை பழிச்சொற்களை நம் வழியிலே கண்டோம்—பயணம் குந்தகப்படவில்லையே! காரணம் என்ன? ஐயப்பாடு, அச்சம் அயர்வு, எழும்போதெல்லாம், ஆர்வத்துடன், நமக்கு ஆதரவு அளித்திடப் பொதுமக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் முன்வருகின்றனர்! அண்ணன் அல்ல, பரிவுடன் பேசுகிறார்! தாய் அல்ல, ஆனால் பாசம் காட்டுகிறார்! டாக்டர், ஆனால் கட்டணம் வாங்கவில்லை! ஆண்டியப்பனைக் கண்டோமல்லவா—அதுபோலவே என்ன செய்வது என்று திகைக்கும்போதெல்லாம், என்ன நேரிடுமோ என்று கைபிசைந்து கொள்ளும்போதெல்லாம், நமக்கு உறுதுணையாக மக்கள் ஆதரவு வந்து சேருகிறது. அந்த ஆதரவே 'அறிவகம்'—அச்சகம்—திடீர் பல ஊர்களில் கழகப் பணி மனைகள்—இப்படி, உள்ளன இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன்புதான், குளித்தலைக்குப் பக்கத்திலே பணிக்கம்பட்டி என்ற சிற்றூரில் சிறிய அளவில் சிங்கார மாளிகை எனத்தரும் கழகக் கட்டிடம் ஒன்றினைத் திறந்துவைக்கும் வாய்ப்பினை, தோழர்கள் எனக்கு அளித்தனர். (அடுத்த கிழமை, படம் காணலாம்) அன்று நான், அந்தச் சிற்றூருக்குச் செல்வதற்கு, கடுமழையையும் சேறு சகதியையும் கடந்து செல்ல வேண்டி இருந்ததால், நீண்டநேரம் தாமதமாகிவிட்டது—எனினும் பல்லாயிரவர், மழை மிரட்டியது கண்டும் மனம் கலங்காமல் திடீரில் இருந்தனர். அவர்கள் காட்டிய உற்சாகத்தை நான், காலங்க கடந்து சென்ற பொறுப்புக் குறைந்த போக்குடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது, நானே சிறிதளவு வெட்கப்பட்டிருப்போனேன். அழகப் பணிமனையைத் தோழர்கள் என்னிடம் காட்டியபோது, அவர்கள் முகம் எத்துணைப் பொலிவு பெற்றது.

இந்த எழுச்சி எல்லாம் கிள்ளக்கீரை என்று கருதிக் கொண்டு, காரமான பேச்சினாலேயே நம்மை ஒழித்து விடலாம் என்று எண்ணுவோர் குறித்து நான் என்ன கருதுவது!!

ஆண்டியப்பன் பாபம், விளைவு தெரியாமல், நெருப்பை எதிர்த்துக் கொண்டான், உடலெல்லாம் தீப்புண், நல்ல சிகிச்சை செய்து கொள்ளக்கூட, பணவசதி கிடையாது, என்ன ஆகுமோ தெரியவில்லை—என்று பலரும் பரிதாபத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கக்கூடும்; ஏனெனில் அவனிடம் பணம் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவனிடம் பரிவு காட்டிய பலரிடம் நல்ல மனம் இருந்தது. இருந்த பணம், போதுமானது அல்ல. எனவேதான் அவர்கள் எல்லோருமே திகைத்தனர்; ஆனால், யாரோ ஒருவன் துணிந்து, தூய உள்ளத்துடன் துவக்கினான்—நாம் ஆளுக்குக் கொஞ்சம் செலவிட்டால், சிறு துளி பெருவெள்ளம் ஆகாதா என்றான்—ஆண்டியப்பனுக்கு நல்லவிதமான மருத்துவ உதவி கிடைத்தது. அதுபோலத்தான், தம்பி, பெரிய செலவு, மிகப் பெரிய செலவு, பல இலட்சம் வேண்டும் என்று நாம் அனைவருமே பேசிக்கொண்டும், திகைத்தும், செயலற்று இருந்து விடாமல், சிறு துளி பெருவெள்ளம் என்ற முறையிலே, பணியைத் துவக்கி இருக்கிறோம்—நமக்கு நம்பிக்கை வளருகிறது.

பண்பலம் கூட இருக்கட்டும், அறியாச் சிறுவர்கள்

ஆழம் தெரியாமல் காலை விடுவதுபோல, ஏதோ சில குறிப்பிட்ட தொகுதிகளாகப் பார்த்து, பக்குவமாக நின்று பலன் காண்போம் என்று எண்ணாமல், அகலக் கால் வைக்கிறார்களே!—என்று ஆயாசக் குரலில் சிலர் பேசுவது கேட்கிறோம்.

நம்மிலே, சிலர் எப்படியாவது, சட்டசபைக்கு உள்ளே நுழைந்தாக வேண்டும் என்ற அரிப்பு இருந்தால் இந்த முறைதான் சாலச் சிறந்தது; ஐயமில்லை! ஆனால் நமது நோக்கம், எத்தனை தொகுதிகளிலே வெற்றி காண்கிறோம் என்று கணக்கெடுத்துப் பார்த்து, அதற்குத் தக்கபடி 'கீர்த்தி—கித்தாப்பு' தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது அல்ல. எவ்வளவு பரந்த அளவில் ஜனநாயகக் கடமையைச் செய்ய முடிகிறது—எத்தனை விரிவான முறையில், தேர்தல் காலத்தில் அரசியல் எழுச்சி—விளக்கம் அளிக்க வசதி இருக்கிறது, என்பதைச் செயல்படுத்திப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான். ஜனநாயகத்துக்கான சூழ்நிலையை எந்த அளவுக்கு உருவாக்க முடிகிறது என்பதுதான், இந்தத் தேர்தலில் நமக்கு உள்ள முக்கியமான பணி.

அரசியல் கட்சிகள் தேர்தல்களில் ஈடுபடும்போது ஏற்படும் வெற்றி தோல்விகள்—ஒட்டு எண்ணி அறிவிக் கப்படும் முடிவுகள் காட்டும் பாடத்துடன் நின்றுவிடுவ தல்ல. ஒரு கட்சியின் தாங்கும் சக்தியைக் கணக் கெடுப்பதே, இதிலே மிக முக்கியமான பாடமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்தக் கருத்தைத் தெளிவாக உணரவேண்டும் என்பதற்காக நான், சென்றகிழமை பிரிட்டனில், நடை பெற்ற பல தேர்தல்களின் கருத்துரையைக் காட்டும் ஏடொன்று படித்தேன்; நான் அதிலே கண்டவற்றில்,

சில இதுபோது தம்பி! உனக்கு கூறி வைப்பது முறை என்று எண்ணுகிறேன்; அரசியல் கட்சிகள், தேர்தல் களில் ஈடுபடுவதை, அங்கு எவ்வளவு முக்கியமான ஜனநாயகக் கடமையாகக் கருதுகிறார்கள், வெற்றி தோல்வி பற்றி எந்த வகையில் பொருட்படுத்தாமல் கடமையாற்றுகிறார்கள், வெற்றி தோல்வி என்பது எப்படி எப்படி மாறி மாறி அடிக்கிறது, என்ற இன்ன பிற பாடங்களை, அந்த ஏடு காட்டுகிறது, எனவே, நாம், சிந்தனைக் குழப்பத்துடன் இந்தப் பொறுப்பான காரியத் தில் ஈடுபடவில்லை; நல்ல தெளிவுடன், ஜனநாயகக் கடமை என்ற உணர்ச்சியுடன் இதிலே ஈடுபடுகிறோம்; மக்களின் ஆதரவு நிச்சயமாகக் கொண்டு வருகிறது.

இடையில் நாம் காணும் இடையூறு அவ்வளவும், இடற்கையாக எழுந்து தீரவேண்டியவை. அது கண்டு நாம் ஆயாசப்படப் போவது இல்லை; நமது கழக வர லாறு நமக்குக் காட்டும் பாடம் நமக்குத் துணை நிற்கும்.

“என் தொல்லைகளுக்கு எல்லையே கிடையாதா? என்று துயரப்படாதே! வைரம் என்பது நெடுங்காலமாய் நெருக்கிக் குறுக்கி வைத்த ஒரு துண்டு நிலக்கரியே என்ற உண் மையை நினைவுகொள்” என்று நான் படித்த நிகைவு வரு கிறது. உனக்கு அதனைக் கூறுகிறேன், வெற்றிபுரி செல்ல வேதனைபுரத்தைத் தாண்டித்தான் ஆகவேண் டும், தம்பி, மறவாதே.

அண்ணன்,

(9-12-56 திராவிட நாடு இதழில்)

With the best compliments from:

Venkateswara
Engineering Contractor

POLLACHI.

“சரிசரி, சும்மா இருங்க; நீங்க மட்டும் என்ன ரொம்ப அழகோ? உங்களைவிட அவரு ஒண்ணும் மட்டமில்லை.”

கல்யாணி சொன்னதையும் வினாயாட்டாக எண்ணித்தான் கேசவன் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து சிரித்தான்.

ஆனால், இன்று.....

கல்யாணி சொன்ன ஒவ்வொரு எழுத்தும் பேயாக நின்று கேசவன் முன்னால் ஆட்டம் போட்டன.

ரகுவும் கல்யாணியும் எப்போதோ பேசியது, பேசிச் சிரித்தது எல்லாம் கேசவனின் கண்களில் மேய்ந்தன.

அப்படியென்றால், இந்தக் கடித்ததில் உள்ளவை அத்தனையும் உண்மைதானா?

மற்றும் ஒருமுறை அந்தக் கடித்ததைப் படித்தான் கேசவன்.

அன்புள்ள அப்பாவிக்கு, நீ நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் உண்மை பொய்யாகிவிடப் போவதில்லை.

நீ என்னவோ எப்போதும் ஊர் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறாய்.

உன் மனைவியும், உன் ஆபத்த நண்பனும் அடிக்கும் கும்மாளம், ஊரே சிரிக்கிறது.

மனைவியை அடக்கத் தெரியாத நீயும் ஒரு ஆணா? நயவஞ்சகனை நண்பனாக வைத்துக்கொள்ளும் உனக்கு அறிவு இருக்கிறதா?

புத்தியிருந்தால் புரிந்துகொள்.

இப்படிக்கு உண்மைவிளம்பி ‘உலகன்’

நெருப்பிலே மூழ்கினாலும்கூட அது குளிர்ச்சியாகத்தான் கேசவனுக்கு இருந்திருக்கும்.

சென்னையிலிருந்து மாலை மீமணிக் குப் புறப்படும் பாண்டிச்சேரி எக்ஸ் பிரஸ் பஸ் கேசவனையும் சுமந்து கொண்டு புறப்பட்டது.

பஸ் தாம்பரத்தைத் தாண்டியது கூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அவன் கண்முன்னால் ‘அசிங்கமான’ சில காட்சிகள் திரைப்படம் போல் ஓடின.

உள்ளத்திலே விரசமான எண்ணங்கள் ஒரு மனிதன் மன் மகனாயிற்றுப் பற்றி நினைக்கக்கூடாத..... நினைக்க முடியாத கற்பனைகள் கேசவனை அறிபாமலேயே ஆக்ரமித்துக் கொண்டன.

அவன் கரணுகளில் அர்த்தமற்ற சிரிப்பொலிகள்; பொருளற்ற சப்தங்

கள், ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தன.

கொஞ்சவது, எதையோ கெஞ்சவது. குலாவுவது, அப்பப்பா! எவ்வளவு கீழ்மையான நினைவுகள்.

அத்தனையும் கேசவனை விட்டு அகலவில்லை.

இந்த நேரம்.....

அவள் காத்திருப்பாள்; அவன் வருவான்; கதவுகள் மூடப்படும்.

பிறகு.....பிறகு.....

பாண்டிச்சேரி பஸ் ஸ்டாண்டில் வண்டி நின்றது.

“இன்னா சார், ரிக்ஷா வேணுமா” கேசவனின் நினைவு கலைந்தது.

ரிக்ஷாவிலிருந்து இறங்கிய கேசவன் கதவைத் தட்டவில்லை. ஆசை பொங்கிட ‘கல்யாணி’ என்றழைப்பானே, அது போல் அழைக்கவில்லை.

உள்ளே இருந்து ஏதாவது சப்தம் வருகிறதா? விளக்குகூட எரியவில்லை போல் தெரிகிறதே.

சாவி துவாரத்தின் வழியே கேசவன் பார்த்தான். அவன் உள்ளம் போல் அங்கு இருந்தான் சூழ்ந்திருந்தது.

கதவைத் தட்டினான்.

‘யாரது’ என்ற கேள்விக்கு நான் தான் என்று குரல் கொடுத்தான்.

கதவைத் திறந்துவிட்ட கல்யாணியின் முகத்தை போடப்பட்ட மின்சார ஒளியில் பொருள் நிறைந்த பார்வையால் நோட்டமிட்டான்.

‘அப்போ போதுமே இந்த பார்வை’

கல்யாணியின் பேச்சிலிருந்து கிண்டலை ரசிக்கக் கூடிய நிலையில் அவன் இல்லையென்பது அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

உள்ளே வந்த கேசவன் எல்லா விளக்குகளையும் போட்டான். குட்டிப் போட்ட பூனையைப்போல் அங்குமிங்கும் அலைந்தான்.

கண்களையும், காதுகளையும், ஏன் மூக்கைக்கூட மோப்பநாய்களைப்போல் மேயவிட்டான்.

எப்போதோ படித்தத் துப்பறியும் கதைகள் கொடுத்த அறிவையெல்லாம் பயல் படுத்தினான்.

ஏதாவது தடையம் கிடைக்குமோ என்று தேடினான்.

சமையல் அறைக்குச் சென்று சாப்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டு வந்த கல்யாணி ‘ஏங்க

கைக்கரில் அலம்பிக்கிட்டு வரங்க’ என்றாள்.

“ஓட்டலில் சாப்பிட்டுட்டேன்”

இன்னும் நேரமாகவில்லைபோல இருக்க; நான் வந்தது தெரியாம, அவன் வந்துதானே தீரணும்; இருக்கட்டும் என்று கருவிக் கொண்டிருந்தான் கேசவன்.

“உங்களைத்தானே, இது உங்களுக்கே நல்லாயிருக்கா? பட்டணத்துக்குப் போனா பூ வாங்கியாரு வீங்களே, இன்னிக்கு ஏன் வாங்கியாறலே”

“பூ நான்தானா வாங்கி வரணும்?”

இந்த வார்த்தையில் இருந்த கேவலத்தைக் கேசவன் உணர்ந்து தான் இப்படிச் சொன்னான்.

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க”

“வேற ஒன்றுமில்லை; நான்தானா வாங்கி வரணும், இங்கேயே நீ வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாதானு கேட்டேன்”

கேசவன் விஷத்தில் புழுத்தப் புழுக்களாக வார்த்தைகளைக் கொட்டினான் என்பதைக் கல்யாணி உணரவில்லை.

எல்லா விளக்குகளையும் அணைத்துக்கொண்டு தனியாகப் படுத்துக் கொண்டு தன் கணவனின் போக்கு ‘பாவம் வேலைத்தொல்லை; களைப்பாக இருக்கும்’ என்று காரணத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு கல்யாணி அமைதியாகப் படுத்துக் கொண்டாள்.

கேசவனின் கணக்கும் தவறவில்லை; வெளியே கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது.

‘யாரது?’

கல்யாணி குரல் கொடுத்தாள்.

தான் வந்துவிட்டதைக் குறிப்பிட்டுவிட்டதான் இப்படிக் குரல் கொடுப்பதாக நினைத்த கேசவன் வேகமாகச் சென்று கதவைத் திறந்தான்; வெளி விளக்கையும் போட்டான்.

ரகுதான் வெளியே நின்றுருந்தான்.

“நீ வருவேன்னு நான் எதிர்பார்த்தேன்டா.”

கேசவன் கோபமாகச் சொல்லியதை, வழக்கம்போலவே உரிமையால் சொல்கிறான் என்று ரகு நினைத்துக்கொண்டான்.

“சரி நான் வழியை விடுடா; நான் வருவேன்னு எதிர்பார்த்தானாம்” என்று உள்ளே வந்தான் ரகு.

ரகுவின் பேச்சையும், செயலையும்

நடிப்பு என்று நினைத்தான் கேசவன்.

“டேய்! காரில் போறவனுக்குத் தாண்டா கண் தெரியாதன்னு சொல்வாங்க; பஸ் ஸ்டாண்டில் ரிக்ஷாவிலே ஏறினப்போ, கழுதையா கத்தினேன்; நீ பாட்டுக்கு வந்துட்டியே, நானாவது சினிமா பார்த்துட்டு வந்தேன்; எதையாவது நினைச்சுண்டு வருவேன்; நீ எதைடாப்பா நினைச்சுக்கிட்டிடுவந்தே?”

விளக்கைப் போட்டுவிட்டுப் படுக்கை அறையிலிருந்து வெளிவந்தான் கல்யாணி. வெளிச்சம் அந்த அறையில் மட்டுமல்ல கேசவனின் உள்ளத்திலும் தெரிந்தது.

“என்னைப் பார்த்துட்டுதான் வராணா...?”

இருட்டில் சுற்றிவந்த குழந்தையைப்போல் இருந்தது கேசவனின் நினைவு.

“டேய் கேசவா; நீ சொன்னியே, அதாண்டா... ஒரு லெட்டர், நம்ப ஆள் ஒருத்தனை எழுதவச்சு எடுத்து கிட்டு வந்து வீட்டை கொடுத்துட்டுப் போனேனே வாங்கிக்கிட்டியா?”

டேய் கேசவா! கடைசியா ஒண்ணு சொல்றேன். அடுத்தவங்க வாழ்வோட விளையாடுற இந்த

அநாமதேயக் கடிதம் போடறதை விட்டு”

“நீ என்னடா சொல்றே?”

“ஏம்மா கல்யாணி ஒரு கவர்ல போட்டு ஒரு லட்டர் கொடுத்தேனே இவங்கிட்டே நீ கொடுக்கலையா?”

“இவரு ஊருக்குப்போற அவசரத்தில் மறந்துட்டேன் அண்ணா; முக்கியமான லட்டர்ன்னு சொன்னதால் நம்ப பக்கத்து வீட்டுப்பையனை ‘ஹெட் ஆபீஸ்’ அட்ரஸ் எழுதச் சொல்லிப் போஸ்ட் பண்ணிட்டேன்”

சந்தேக மேகம் மெல்ல கலைய ஆரம்பித்தது.

“அப்போ? எனக்கு வந்த லட்டர் கல்யாணி அனுப்பியதா? ரகு கொடுத்ததா? ஐயோ! யாருக்கோ நான் எழுதியனுப்பவிருந்த மொட்டைக் கடிதம் என்னையே பதம் பார்த்துவிட்டதா? யாருடைய வாழ்வோடோ விளையாட வேண்டிய கடிதம் என வாழ்வோடு விளையாடி விட்டதா?”

இந்தக் கடிதம் மட்டும் நான் விளையாட நினைத்தவனுக்குப் போயிருந்தால் அவன் என்ன பாடுபட்டிருப்பான். என்னென்ன விபரீதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும்?

அதைத்தான் உணர்ந்து கொண்டேனே!!

எங்கோ வைக்க எடுத்துச்சென்ற வெடிகுண்டு, கையோடு வெடித்தவன் கதைதான் கேசவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

டேய், ஏன்டா தூங்கி வழியறே; போய்த் தூங்கு; நாளைக்குவரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ரகு பேரன பிறகு கேசவனின் பார்வை கல்யாணியின் மேல் விழுந்தது.

பார்வையா அது? மன்மதபானம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

“இறைவா! எனக்கு இந்த சோதனை போதும்; இனிமேல், பகைவனுக்குக் கூட மொட்டைக் கடிதம் எழுதமாட்டேன்”

கேசவனின் நெஞ்சம் இறைவனிடம் மன்னிப்பை வேண்டியது.

தனியாகப் போட்டிருந்த பாயைச் சுருட்டிக்கொண்டு தன் பின்னால் வந்த கணவனை எண்ணிப்புன்னகை பூத்த முகம், கேசவனுக்குப் புதிய விருந்தாகத்தான் இருந்தது.

அடுத்துக் கிடைக்கவிருந்த விருந்துக்கு அது அச்சாரம் என்பது கேசவனுக்கா புரியாது.....! ❀

With the best compliments from:

**Shantidev General
Supply Syndicate,**

MADRAS-7.

மே. வங்கத்திற்கு மட்டும் அல்ல!

அன்புள்ள நண்பா!

வேலியே பயிரை மேய்வது என்ற பழமொழி நம் மருத் தமிழ் நாட்டுக்குச் சொந்தம் என்பதை அறிந்திருக்கிறாயல்லவா! வேலியாவது, பயிரை மேய்வதாவது என்று தானே இதுவரையில் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய். பயிரின், தோட்டத்தின் பாதகாப்புக்காக அமைக்கப் பட்டுள்ள வேலி—பயிரை மேய்ந்துவிடுமாணல். அப்போது நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்று நினைத்து பார்க்கு, தெளிவு பெறாமட்டுமே இதுவரையில் நம்மால் முடிந்திருக்கிறது. ஆனால் சென்ற சிமீமை சூலை 31-ம் நாள் வேலி பயிரை மேய்ந்துவிட்டதென்ற செய்தியினை நானும் நாமும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய துர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது. வேலியும் பயிரை மேய்க்கும் என்று அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்து பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய சம்பவம் அது.

கொள்ள, திருட்டு முதலியன எதுவும் நிகழ்ந்து விடக்கூடாதென்பதற்காக பங்களாவின் சொந்தக்காரன் நியமித்து வைத்திருந்த காவல்காரனே, துப்பாக்கியையும் பயங்கர ஆயுதங்களையும் காட்டி, எஜமானை மிரட்ட முன் வந்தான் என்ற செய்தியெல்லாம் இன்று வியப்புக்குரியதாக மட்டுமல்ல—எதிர்பார்க்க வேண்டியவை யாகவும் ஆகிவிட்டிருக்கிறதே! நாடா இது?

இருட்டு வழிப் பயணத்தைக் கடக்க குப்பன், துணையாகக் கூட்டிச் சென்ற கோவிந்தனாலேயே தாக்கப் படுவது, அச்சுறுத்தப்படுவது என்றால் மனிதத் தன்மை இன்னமும் மனிதர்களிடம் எஞ்சி இருக்கிறது என்று நம்பமுடிகிறதா?

மேற்கு வங்காளத்தை, கூட்டணிக் கட்சிகள் சில இன்று ஆட்சி செய்து வருகின்றன. பங்களா காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் ஐ. மு. அரசின் முதலமைச்சராக அஜாய் முகர்ஜி என்பார் இருந்தாலும், கர்ஜூனிஸ்டுக் கட்சியின் சார்பாக அரசில் துணை முதலமைச்சர் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டுள்ள ஜோதிபாசு என்பவரே, முதலமைச்சராக இயங்குகிறாரே என்று எண்ணிப்பார்க்கும்படியான நிலைமைகள் நானும் நானும் லளர்ந்து வந்தன; அதோடு அஜாய் முகர்ஜி மாநிலத் தலைநகரில் தான் இருக்கிறாரா? என்று ஐயுறத் தக்க அளவுக்கு ஏடுகள், இதழ்கள் அனைத்தின இடத்தையும் துணை முதல்வர் ஜோதிபாசுவே நிரப்பிக்கொண்டும் வந்து கொண்டிருந்தார். ஒருவகையில் அஜாய் முகர்ஜி-யையும் மீறி அனைத்துக் காரியங்களும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனவோ என்று கூட நினைக்கும்படியான சம்பவங்கள் கூட பலப்பல!

நண்பா! ஒரு மாநில ஆட்சியின் மிக முக்கியமான பகுதி போலீசுத் துறையாகும். ஆட்சியிலிருப்போர், பொதுத் தேர்தல்களின்போது புழுதிக் காற்றிலேபோய் விடவும் கூடும்; புதியவர்கள் பலர் அந்த அலங்காரப் பீடத்தை அழகுபடுத்தவும் கூடும் என்பதை கடந்த 1967-ம் ஆண்டு நமக்குத் திட்டவாட்டமாகத் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறது.

1967-க்குப் பிறகுதான் மே. வங்கத்திலும் கூட காங்கிரசுக் கட்சியின் சர்வாதிகார வெறித்தனத்தைச் சரித்துச் சாய்க்க, கூட்டணியினரால் முடிந்திருக்கிறது. காங்கிரசும் — கூட்டணியும், கூட்டணியும் — காங்கிரசும் என்று மாறி மாறி நிலைமைகள் ஏற்பட்டாலும், இன்றைக்கு மே வங்கத்தில் காங்கிரசுக் கட்சிக்குக் கல்லறை கட்டியாகிவிட்டது!

ஏசுநாதர் சிலுவையிலிறையப்படும், முன்னர் சொன்னாராம்: மூன்று நாளில் 'உயிர் பெற்று எழுவேன்' என்பதாக!

இது சரியான தகவலோ, அல்லது மிகைப்படுத்தப்பட்டதோ நமக்குக் கேவலையில்லாத விவாதமாகும். ஆனால் மே. வங்கத்தில் கல்லறைக்குள் வைத்து மெழுகப்பட்டுவிட்ட காங்கிரசுக் கட்சி — மீண்டும் உயிர்ப்பெற்று எழுந்துவிடுமோ என்று கலங்கும் நிலைமை மெள்ள மெள்ள அல்ல, வேகவேகமாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

நண்பா! அமரசர் அண்ணா அவர்கள் 1958ல் எழுதிய 'மிரட்டல் விரட்டல்' என்ற தம்பிக்கு மடலை, இருகிழமைகளுக்கு முன்னே 'காஞ்சி'யில் மீண்டும் கண்டிருக்கிறாய். மாநிலங்களை, மத்திய அரசு எப்படி ஆட்டிப் படைக்கிறது என்பதை தேவையான விவரங்களோடு எடுத்துக் காட்டிவிட்டு, பாதிக்கப்படுவோர் மட்டுமே, அப்போதைக்கப்போது கண்டனக் குரல் கொடுத்துவிட்டு, சும்மாவிருந்து விடுகின்றனர்; மற்றத் துறையினர் பிரச்சனையின் பக்கமே வருவதில்லை என்பதையும் எடுத்துக்காட்டிவிட்டு, இது கூடாத போக்கு என்றும் கூறி இருந்தார்கள். 1958லே அப்படிச் கூறியிருந்தும் 1969 வரையிலே அந்தநிலை அப்படியே நிலவிக்கொண்டுதானிருக்கிறது என்பதை மற்றுமொரு முறை நினைவு கூர்ந்து பெருமூச்சுக்களை உகுப்பதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடிகிறது?

மே. வங்க சட்டமன்றம் கூடியிருக்கிறது. சட்டமன்றத்தலைவர் தம் இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறார். இதுபோலவே பல கட்சிகளையும் சார்ந்த அமைச்சர்

அடுத்த இதழில்

அறிஞர் அண்ணா

அவர்களின்

எரிகிற தழுவில்....!

என்ற தம்பிக்கு மடல் இடம்பெறும்.

கனம். முதலமைச்சரும், துணை முதலமைச்சரும் கூட தத்தம் இடத்திலே அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

உடை தரித்த போலீசுக்காரர்கள், கனல் உமிழும் கண்டளோடு சட்டமன்றக் கூடத்துக்குள் நுழைகிறார்கள். ஆவேசக் கூச்சல் மன்றக் கூட்டத்தின் அஸ்திவாரத்தையே ஆட்டி வைக்கிறது.

அடுத்த வினாடி, கூட்டம் ஒத்திவைக்கப் படுகிறது. உறுப்பினர்கள் நாலா பக்கங்களிலும் சிதறி ஒடுகிறார்கள். மன்றத் தலைவர் சில காவலர்களின் உதவியோடு அந்த இடத்தைவிட்டே அகன்றுவிடுகிறார். மன்றக் கூடத்திலிருந்த மேஜைகள், நாற்காலிகள், ஒலிபெருக்கிக் கருவிகள் தூள் தூளாகக்கப்பட்டு வீசியெறியப்படுகின்றன. தஸ்தாவேஜிகள் நாசம் செய்யப்பட்டு அழிக்கப்படுகின்றன.

அமைச்சர்கள் தப்பியோடுகின்றனர். உறுப்பினர்கள் சிலர் அமைச்சர்களின் அறையில் புகுந்து உட்புறம் தாழிட்டுக்கொள்கின்றனர். சிலர் ஜன்னல்களை உடைத்துக்கொண்டு வெளியேறுகின்றனர். சட்டமன்றத் தலைவரின் அறை உடைத்து நொறுக்கப்படுகிறது. போலீசுத்துறை அமைச்சரும், துணை முதல்வருமான ஜோதிபாசுகூட தப்பியோடி தம் அறைக்குள் புகுந்து உட்புறம் தாழிட்டுக்கொள்கிறார்.

உடை தரித்திருந்த போலீசுக்காரர்களிடையே பிணம் ஒன்றும் காணப்படுகிறது. பிணம் துணை முதல்வரின் அறை முன்பாகப் போடப்படுகின்றது. அடுத்து?

மே. வங்கத்தில் சர்வவல்லமை பொருந்தியதாகக் கூறப்படும். முழு வலிமையும் உடையதாகத் தெரிவிக்கப்படும் கட்சி கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி. அந்தக் கட்சியின் சார்பில் பிரதிநிதித்துவமேற்றிருப்பவர்தான் ஜோதிபாசு! துணை முதல்வர்! போலீஸ் அமைச்சர்!

உடைதரித்த போலீசார், ஆடவேண்டிய வெறியாட்டங்கடையெல்லாம் அங்குமிங்குமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கிற அதே வேளையிலேயே, அந்தத்துறையின் அமைச்சரான ஜோதிபாசுவின் அறையும் அடிக்கப்பட்டு, உடைக்கப்பட்டு, நொறுக்கப்பட்டு, திறக்கப்படுகிறது.

“உங்கள் காங்களில் துப்பாக்கிகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற திரியத்தில் தான் இப்படியெல்லாம் செய்கிறீர்களா?”

என்ற வினாவை தீப்பொறி பறக்க விடுக்கிறார் போலீஸ் அமைச்சர். எதிரிலே வெறித்தனத்தின் உச்சியில் ஏறிக்கொண்டிருந்த போலீசார்!

நிலைமை எப்படி இருந்திருக்கும் என்று யூகித்துக் கொள்ள முடிகிறதல்லவா நண்பர்!

“நான் இறந்துபோன அந்த போலீசுக்காரரின் காலடியிலே மலர் வளையம் வைத்து வணங்கக் காத்திருந்தேன்”

இதையும் அந்த அமைச்சர்தான் அவர்களிடம் கூறுகிறார்.

விஷயம் இதுதான். கடந்த செவ்வாய்க்கிழமை யன்று 24 பக்கானு ஜில்லாவிலே வசந்தி என்ற பகுதியிலே ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த குழு வென்றுக்கும், போலீசாருக்குமிடையே நடந்த கைகலப்பில், ஒரு போலீசுக்காரர் பவியானார். அவரது பிணம் தான் அந்த அமைச்சருக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்து கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிணத்துக்குதான் மலர் வளையம் வைத்து வணங்க போலீஸ் அமைச்சர் தயாராக இருந்தார்!

போலீசுக்காரர்கள் அல்லது போலீசுத்துறை என்பது நாட்டின் பாதுகாப்பிலே பிரதான பங்கு வகிப்பதாகும். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை புதிது புதிதாக வந்து போகிற அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் வகுத்துத் தருகின்ற பாதுகாப்புத் தொடர்பான சட்டங்களை மட்டுமல்லாமல் சிவில் சட்டங்களில் ஒரு பகுதியைக் கூட நிறைவேற்றித் தரவேண்டிய மகத்தான—தலையாயதான—பொறுப்பு ஒப்புவிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள். ஒரு ஆட்சியின் சட்டம்—ஒழுங்கு தொடர்பான முழுப் பாதுகாப்புக்கும் உரியவர்கள் போலீசுத் துறையினர்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவர்களும் மனிதர்கள்! சமூகத்தில் அங்கம் வகிப்பவர்கள்!

ஒரு நாட்டின் குடிமகனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எல்லா அடிப்படை உரிமைகளும் கொடுக்கப்பட்டு எல்லாரையும்போலவே “குடும்ப வாழ்க்கை” நடத்தவேண்டி இருப்பவர்கள். நடத்திக்கொண்டு மிருப்பவர்கள். பார்க்கின்ற தொழில் காரணமாக, ஒரு தொழிலாளிக்குரிய, தொழிற்சங்க உரிமை போன்ற அடிப்படை உரிமைகள் சில பறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதனை நியாயப்படுத்திப் பேசத் தக்க—வாதிக்கத்தக்க அளவுக்கு அவர்கள் சமூகத்தில் பொறுப்பு யிக்கவர்களாக, அரசாங்கத்தால் மதிக்கப்படுபவர்கள்.

நாட்டில் நிகழ்கின்ற கொலை, கொள்ளை போன்ற சம்பவங்களைக் கண்காணித்துக் காக்கவேண்டுவது மட்டுமல்ல, சட்டமன்றத்துக்குள்ளே அந்தப் போலீசுக்காரர்களே நடத்தி முடித்த வெறித்தனம் போன்ற காலித்தனங்களையும் கண்டித்து, அடக்கி ஒடுக்கி அமைதி காக்க வேண்டியவர்கள். மொத்தத்தில், நாட்டின் வேலி போன்றவர்கள் அந்த வேலிதான் மேற்கு வங்கத்தில் பயிரை மேய்ந்து விட்டிருக்கிறது.

வெறி பிடித்த சில ஆயிரம் போலீசார் மட்டுமே இந்த சம்பவத்திற்குக் காரண கர்த்தர்கள் எனினும், மொத்தத்தில் இன்று மேற்கு வங்கப் போலீசுத் துறை, நாடு முழுதுமான கண்டனத்துக்கு ஆளாகி இருப்பதுடன், நாடாளுமன்றத்திலும் காரசாரமான வாதத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கிறது.

இந்தப் போலீசாரின் செயலை, நாட்டு நலனில் அக்கறையுடைய எந்த வெருவரும் சரியான நடைமுறை என்று ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள்! ஒருகால் கம்யூனிஸ்டுகளால் மட்டும் முடியுமோ என்னவோ!

ஆனால் நண்பர், போலீசாரின் செயல் கண்டிக்கத்தக்கதுதான் என்றாலும், அவர்கள் ஏன் அந்த இழி

நிலைக்கு ஆளாக வேண்டி நேர்ந்து என்பதையும், அதன் உடன் இணைத்தே ஆராய்ந்து விடத்தான் வேண்டும். இது தொடர்பாக வெவ்வேறுளவர்கள், வெவ்வேறு கோணத்திலிருந்து, வெவ்வேறுள கருத்துக்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். கம்ப்யூனிஸ்டுகளைப் பொறுத்த மட்டில் இது காங்கிரசுக் கட்சியின் ஏற்பாடு என்று கூறுகிறார்கள். வேறு சில கட்சிகள், அவர்களது கோரிக்கைகள் ஏற்கப்படாமல் அலட்சியம் செய்யப்பட்டதும், போதுமான அளவு பாதுகாப்பு போலீசாருக்கு இல்லையென்ற மனஎழுச்சியுமே காரணம் என்கிறார்கள். காங்கிரசுக் காரர்களோ, அனைத்துக்கும் கம்ப்யூனிஸ்டுகளே காரணம் என்று கூறுகிறார்கள். இதில் யார் கூறும் காரணம் நிலைமைக்கு ஒத்து வருகிறது என்று அறிவதைவிட, நிலைமை என்ன என்று புரிந்து கொள்வது, பிரச்சனையை எளிதில் தொட்டுப்பார்க்கப் பயன்படக்கூடும்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு, மேற்கு வங்கத்தில், நகர்ப்பகுதி ஒன்றில் குறிப்பிட்ட ஒரு அரசியல் கட்சி, சில போலீசுக்காரர்களையே கைது செய்து, வீதிகளிலே கூட்டமாக ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றிருக்கிறது!

வன்மையான கண்டனத்துக் குரிய செயல் இது. அது எந்த அரசியல் கட்சியாயினும் கடுமையான தண்டனைக் குரியதாகும்.

இது குறித்தப் போலீசாரின் புகாருக்கு இதுவரையில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதே சமயத்தில்தான் அதே அரசியல் கட்சியினரால் போலீசுக்காரர் ஒருவர் தாக்கப்பட்டு பஸியுமாகி இருக்கிறார் என்றால், எந்தத் துறையினராக விருந்தாலும் ஆத்திரம்கொள்ளாமல், ஆரத் தழுவிக்கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? போலீசுத் துறை என்கிறபோது அவர்களது கரங்களிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் துப்பாக்கிகள் கூடத் துடிக்கத்தான் செய்யும். என்றாலும், நல்லவேளையாக வெறிபிடித்த நிலையில் சட்டமன்றத்துக்குள் நுழைந்த போலீசார், ஆயுதம் எதையும் எடுத்துச் செல்லவில்லை! எடுத்துச் சென்றிருந்தால், அதன்பின் விளைவுகள் வேறுனதாகிவிட்டிருக்கும்! நல்லகாலம்! அந்தப் போலீசார் அந்த மட்டில் நன்றிக்குரியவர்கள்!

ஆனால் ஆட்சியிலுள்ளோர், தம் அரசியல் காரணங்களுக்காகப் போலீசுத் துறையைப் பயன்படுத்த முனைகின்ற நிலையுமல்லவா, மேற்குவங்க நிகழ்ச்சியோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது! இது, கடந்த காலத்தில் நாடாண்ட காங்கிரசுக் கட்சி கற்றுத் தந்த பாடமே யாயினும், கட்சிக்கும் நிருவாகத்தும் இருக்கவேண்டிய உறவு பற்றி வாய் வலிக்கப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் கம்ப்யூனிஸ்டுகள்கூட அப்படி வாய்ப்பினை எதிர்போக்கலாமா? முறையா?

அடிப்படை உரிமைகள் என்பவை, சில வேளைகளில் யதார்த்த நிலைமைக்கு மாறுபாடான முடிவை விளைவிக்கக் கூடியதாகக்கூட மாறிவிட முடியும்! ஆட்சியிலே அமர்ந்திருப்போரே யதார்த்த நிலைக்கு மாறுபாடான விளைவுகளைத் தரும் நிகழ்ச்சிகளையும், சம்பவங்களையும் ஊக்குவிக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களை என்னவென்று அழைப்பது?

உவமைக்கு என்று மட்டும் ஒன்றைக் காண்போம். தமிழகத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சி அமைத்திருக்கிறது. அது, காலமெல்லாம் தன் வாழ்வுப் பிரச்சனையாக, தொழிலாளர் வாழ்வையும், உயர்வையும், ஏழை நடுத்தர மக்களின் வாழ்வையும் உயர்வையும், முன்னேற்றத்தையும் கொண்டிருப்பதாகும்.

தொழிலாளர்களுக்கு, நூரும் நூரும் விளைகின்ற அரசியல் நிலைமைகள் காரணமாகப் புதுப்புது பிரச்சனைகளும், தேவைகளும் உருவாகத்தான் கூடும். தங்கள் தேவைகளையும் விழைவுகளையும் அவர்கள் எப்படியும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளத்தான் விரும்புவார்கள். தொழிலாளர்களது விழைவுகள் தவருளவை என்றும் கூறமுடியாது. அதற்காக அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டால், அதன் மூலம், நாட்டுக்கும், மக்களுக்கும் இழப்பு மட்டுமல்லாமல் தொல்லை யும் ஏற்படுகின்றதென்றால், தொழிலாளர்களது விழைவு நியாயமானதேயானாலும் அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுப்போதுத் தொல்லைகள் தருவதனை, ஒரு அரசே ஊக்குவிக்கமுடியுமா? வேறுவகைப்பட்ட சமாதான முயற்சிகள் மூலம், விழைவுகள் ஈடேறத்தக்க நடவடிக்கைகளைத்தான் ஒரு மக்கள் நல அரசு மேற்கொள்ள முடியுமே ஒழிய, தொழிலாளர்களைத் தூண்டிவிட முனியுமா?

வேலை நிறுத்தம், 'கேரோ' போன்றவைகளுக்கு மேலங்க அரசு ஆதரவளித்து வந்துள்ளது. இன்றுகூட அங்கே சணல் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள்! அதனை அரசு ஆதரித்துச் செய்தி தருகிறது!

குழப்பங்கள் ஏற்படும்போது போலீசுத் துறை வன்முறைகளுக்கு அல்லது அரசு விரும்பும்போக்குக்குத் தக்கதாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றால் அது ஜனநாயக நெறிக்கு ஏற்புடையதாகுமா?

இவையும், இவைபோன்ற வேறு சில காரணங்கள்தான் மே. வங்கப் போலீசை, இது போன்ற முறைகேடான செயல்களுக்குத் தூண்டியிருக்கின்றன. எளிதும் வேலியே பயிரை மேய யாரும் அனுமதிக்க முடியாது.

போலீசாரும் சமூகத்தில் ஒரு அங்கம் என்ற கருத்தினையும் ஒதுக்கிவிடாமல், அவர்களையும் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தி ஆராயும்போது, அவர்கள் அந்தத் துறையில் போதிய பாதுகாப்பு அற்ற நிலையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதனையும் மறந்தோ, மறுத்தோ விடக்கூடாது.

~~~~~

உரைகல்

கருணாநிதி கவிமாலை

ஆசிரியர்: புலவர் அறங்காசிம்
 வெளியீடு: ஜவஹர் பதிப்பகம், தெற்குராச வீதி,
 திருப்பந்துருத்தி P. O., தஞ்சை மாவட்டம்.
 விலை 50 காசு

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதியின் பால், இதன் ஆசிரியர் கொண்டிருக்கும் பசிய காதலை பாக்கள் மூலம் வடித்துத்தந்திருக்கிறார். பாக்கள் பல்வேறுபட்ட சந்தங்களிலே வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசிரியர், புலவர் என்று அறிமுகம் செய்துகொண்டிருப்பதைப் பலப்பல ஐயப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. பாக்களில் விரிவி நிற்கும் இலக்கணப் பிழைகளையும், சந்தத் தட்டுக்களையும் காணும்போது, கலைஞர் இரும்பு நெஞ்சம் கொண்டவர் என்பதை மூன்று பாக்களில் நிலைநிறுத்த முயல்கிறார். எப்படிப் பொருந்தும் என்பதுதான் புரியவில்லை, ஒருவர் எப்படியெல்லாம் புகழப்பட்ட முடியும் என்பதற்கு இத்தால் ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

இதற்கு கைது செய்யப்பட்டு வீதி வழியே உலா நடத்திக் கொண்டுவரப்பட்ட மேற்கு வங்க போலீசார் மட்டுமே சான்றாக இல்லை. அரசியல் கட்சி ஒன்றினால் பிணமாக்கப்பட்ட ஒரு போலீசாரின் சடலம் மட்டுமே சான்றாக இல்லை. தமிழகத்திலே சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடைபெற்ற சில அசம்பாவிதமான சம்பவங்களும் கூட சான்று பகரக்கூடும்.

தமிழகம், மதுவிலக்குக் கொள்கையினைத் தீவிரமாகச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் பகுதியாகும். மதுவிலக்கினைச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருப்பதில் போலீசுத் துறையின் பங்கு தலையாயதானதாகும். கடமை உணர்வோடு, உயிரையும் திரணமாய் மதித்துச் செயல்பட வேண்டிய நிலைமைகள் சர்வ சாதாரணமாகும். உயிரை இழந்துவிடக்கூடிய பேராபத்துக்களை—எதிர்த்துப் போடுங்கள் சர்வ அலட்சியமாக உண்டாக்கி விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே—

“போலீசாருக்குப் போதிய பாதுகாப்பு இல்லை; ஒன்று பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் தாருங்கள்! அல்லது மதுவிலக்கினை ரத்துச் செய்துவிடுங்கள்”

என்று போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அர்ஜுனன் என்பவர்குரல் கொடுத்தார்! இவர் கூற்றில் உண்மை இல்லை என்று எவராலும் மறுத்துரைக்க முடியாது. ஆனால் அதே குரலை, அவர் உரத்துக்காட்ட முயன்ற வேளையில், அந்த இன்ஸ்பெக்டர், இன்னோர் இன்ஸ்பெக்டரினார் சுடப்பட்டு மாண்டார்!

அங்கே அர்ஜுனன் கேட்ட நீதி, மறுக்கப்பட்டது என்பது பொருள்.

இதுபோலவே கடந்த 1966-ல் இந்திப் போராட்டம் நடைபெற்றபோது பல ஊர்களில் போலீசார் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு இன்ஸ்பெக்டர்கள் சமூக விரோதிகளினால் உயிருடன் தீயிலிடப்பெற்று கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அண்மையில் ஆந்திராவில் நடைபெற்ற தெலிங்கானா போராட்டம்கூட, இதுபோன்ற சம்பவங்களைச் சந்தித்திருக்கிறது. டில்லியிலேயே பல போலீசு அதிகாரிகளைக் கட்டிடத்தின் உள்ளேவைத்துத் தீயிட முயன்ற சம்பவம் இன்னும் பசியதாகவே இருக்கிறது.

எனவே நண்பர், போலீசாருக்கும் பாதுகாப்புத் தேவை என்பதை ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். அந்தப் போலீசாரை அரசியல் அரங்கத்துக்குப் பகடைக் காயாகப் பயன்படுத்துவதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

மேற்குவங்ககம்யூனிஸ்டுகள் போலீசுத்துறையைத் தங்கள் எதிரிகளை வீழ்த்துவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைகின்றனர் என்ற குற்றச்சாட்டு கிளப்பப்பட்டிருக்கிறது.

தாக்குதல், பலமாகப் போலீசு அரைச்சரின் மீதே ஏறப்பட்டிருப்பதுடன், அவர் ‘ஓழுக’ என்றும் முழக்கங்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன.

நடந்தவை அனைத்தும் ஜனநாயகத்துக்கு முானானவை யாகும்.

இந்தியத் துணைக்கண்டம் இதுவரையில் சந்திக்காத புதுமைகளாகும். இந்தியத் துணைக்கண்டம் மட்டுமல்ல—அனைத்துலகம்கூட இது போன்ற ஒரு சம்பவத்தைச் சந்தித்திருக்குமா என்பதே எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கதாகும்.

மேற்குவங்க போலீஸ், அனைத்துலகம்கூட ஒரு புதுமையைப் படைத்துக் காட்டியிருக்கிறது. படைத்துக் காட்டியிருக்கும் புதுமையின் மூலம், பிறமாநிலங்களிலும் இது போன்ற உணர்ச்சியினை உண்டாக்கிக் கொள்ள வழிகோலிவிடப்பட்டிருக்கிறது.

வழிகோலி விடப்பட்டிருக்கும் இப்புதுமை கண்டிக்கத்தக்கது; அருவெறுக்கத்தக்கது!

அதுமட்டுமல்லாமல், இந்நிலைமையேற்பட்டதன் அடிக்காரணத்தை ஆராய்ந்து குறைகள் களைப்பட வேண்டியது மிக மிக முக்கியத்துவமும், அவசரமுமானதாகும். மேற்கு வங்கத்துக்கு மட்டுமல்ல—அனைத்து மாநிலங்களுக்குமே உரியதாகும். நடக்குமென்று எதிர்பார்க்க முடியுமா நண்பர்?

அன்புள்ள,

திருவாரூர் முத்துராமன்

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சிங் அவர்களால் திரு. நெ. து. சுந்தரவடிவேலு அவர்கள் நியமனம் செய்யப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

திரு. சுந்தரவடிவேலு அவர்களுக்குக் கல்வித் துறையிலிருந்து ஈடுபாடு தமிழகத்துக்குப் புதிய அறிமுகமல்ல. கல்வித் துறையின் தொடக்கப் பதவியிலிருந்து, உச்சிப்பதவிவரையில் வசித்து சிறந்த அனுபவ முத்திரை பதியப்பெற்றருப்பவர் அவர். தமிழக மாணவர்களின் கல்வியும், கடமையும் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற தம வேட்கையை ‘எண்ண அலைகள்’ என்ற தலைப்பில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன், “தமிழ் நாடு” என்ற நாளேட்டின் மூலம் தொடர்ந்து அறிவித்து வந்ததனை நாடி மறந்து விடவில்லை.

கல்விக்கொள்கை தொடர்பாக புதிய புதிய சிந்தனைகளைப் படைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாளில், பல்வேறு சமூகத்தின் பொறுப்பு மிகத் தலையாயதாகும். அந்தத் தலைமைப் பொறுப்புக்குத்தான் திரு சுந்தரவடிவேலு அவர்கள் நியமிக்கப் பெற்றிருக்கிறார்கள், எனவே நாட்டில்—மாணவ உலகில்—ஒரு அமைதிச் சூழல் தோன்றும் வகையில் துணையேற்குது சேவை நமக்குக் கடைக்குமென்று நினைந்து வாழ்த்தி, வரவேற்குகோம்.

சுசீர்யார், வெளியீடுபவர் சீ.என்.ஏ. இளங்கோவன் அவர்களால், காஞ்சிபுரம் 36, நீருக்கச்சிநம்பி தெரு, அல் அச்சகத்தில், அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது.